

Isus este Dumnezeu? Biblia spune:nu!

Shbbir Ali

Cartea „Este Isus Dumnezeu? Biblia spune nu!” aduce în discuție câteva date esențiale despre profetul Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!), împreună cu atributele sale, așa cum reies din versetele biblice. Toți creștinii și musulmanii cred în Isus, îl iubesc și îl onorează. Dar părerile lor sunt împărțite în ceea ce privește

problema divinității sale. Din fericire, această diferență se poate rezolva cu ușurință raportându-ne atât la Biblie, cât și la Coran, deoarece atât Biblia, cât și Coranul ne arată că Isus nu este Dumnezeu. Este destul de clar pentru toată lumea că în Coranul cel Glorios se neagă divinitatea lui Isus, deci nu avem nevoie de mult timp pentru a demonstra acest lucru. Pe de altă parte, mulți oameni au interpretat greșit Biblia; ei au înțeles că a crede că Isus

este Dumnezeu este o credință așa de răspândită pentru că sigur este luată din Biblie. În această carte vom arăta Dumnezeu este mereu altcineva, și nu Isus.

<https://islamhouse.com/443411>

- [Isus este Dumnezeu? Biblia spune:nu!](#)
 - [Partea I: Biblia spune: nu!](#)
 - [Capitolul I: Niciunul dintre autorii Bibliei nu credea că Isus este Dumnezeu](#)

- Capitolul al II-lea:
Evidențe din „Faptele
Apostolilor”
- Capitolul al III-lea: A fost
Isus atoatecunăscător și
atotputernic?
- Capitolul al IV-lea:
Învățăturile din Biblie și
din Coran proclamă
divinitatea lui Isus?
- Capitolul al V-lea: Credea
Pavel că Isus era
Dumnezeu?
- Capitolul al VI-lea:
Evidențele din a patra
Evangelie neagă
divinitatea lui Isus?

- Capitolul al VII-lea: Isus și Tatăl sunt două ființe diferite
- Partea a II-a: Dumnezeu nu zămislește, nici nu este născut
 - Capitolul I: Evidențe din Coranul cel Glorios
 - Capitolul al II-lea: Ce spune Coranul despre Isus?
 - Capitolul al III-lea: Referințele la Isus ca fiind „fiul lui Dumnezeu” din Biblia actuală vin din vechile Scrieri?
 - Capitolul al IV-lea: S-a autointitulat Isus ca fiind fiul lui Dumnezeu?

- Capitolul al V-lea:
Numindu-L pe Dumnezeu
„Tată” în Evanghelia după
Matei, are dreptate autorul
numindu-l pe Isus „fiul lui
Dumnezeu”?
- Capitolul al VI-lea:
Apostolii lui Isus credeau
că acesta era un rob al lui
Dumnezeu?
- Capitolul al VII-lea:
Autorii „Parabolei
arendașilor cei răi” l-au
insultat pe Dumnezeu?
- Partea a III-a: Câteva versete
din Biblie interpretate greșit,
repușe în context

- Capitolul I: „Eu și Tatăl una suntem”
- Capitolul al II-lea: „Mai înainte să se nască Avraam, sunt eu!”
- Capitolul al III-lea: „Fecioara va rămâne însărcinată”
- Capitolul al IV-lea: „Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl”
- Capitolul al V-lea: „Cel ce a fost arătat în trup”
- Capitolul al VI-lea: „Dumnezeu tare, tatăl vecinilor”

- Partea a IV-a: A fost Isus Perfectul Dumnezeu și om perfect în același timp?
 - Capitolul I: A fost Isus Dumnezeul Perfect și omul perfect în același timp?
 - Capitolul al II-lea: Acesta nu este un paradox
- Partea a V-a: Câteva fraze uitate ale lui Isus
 - Orice creștin îl poate numi „Tată” pe Dumnezeu, conform Bibliei?
 - A spus în mod clar Isus că nu este Dumnezeu?
 - În Biblie găsim scris:

- A spus Isus tot ceea ce pretinde Ioan?
- Partea a VI-a: Isus în Coranul cel Glorios
 - Dumnezeu dezvăluie adevărul despre Isus în Coran
 - Isus în Coranul cel Glorios
 - Introducere
 - Nașterea lui Isus dintr-o fecioară
 - Miracolele lui Isus

Isus este Dumnezeu? Biblia spune:nu!

هل عيسى عليه السلام إله؟

الإنجيل يجيب: لا

Date despre autor:

Shabir Ally este directorul Centrului Islamic Internațional de Informații și Da'wah, cu sediul în Toronto, Canada. A emigrat din Guyana, locul său de naștere, în 1978. A acumulat cunoștințe necesare pentru a prezenta Mesajul Islamului la oamenii din toate religiile sau la oamenii fără nicio religie. Cunoștințele sale avansate despre Biblie, combinate cu un dialog plăcut și apropiat de interlocutori, l-au făcut să câștige teren în multe întâlniri publice. A reprezentat Islamul în multe dezbateri, dialoguri și lecturi publice în Anglia, Canada, Statele Unite ale Americii și Guyana. Conduce două programe de radio care se emit în Toronto și în Edmonton. Studiază prin

corespondență la Universitatea „Laurentian” din Sudbury. Călătorește foarte mult pentru a predica despre Islam și religie comparată în diverse campusuri universitare.

Partea I: Biblia spune: nu!

Capitolul I: Niciunul dintre autorii Bibliei nu credea că Isus este Dumnezeu

Toți creștinii și musulmanii cred în Isus, îl iubesc și îl onorează. Însă, părerile lor se împart în ceea ce privește problema divinității sale. Din fericire, această diferență se poate rezolva cu ușurință raportându-ne atât la Biblie, cât și la Coran, deoarece atât

Biblia, cât și Coranul ne arată că Isus nu este Dumnezeu.

Este destul de clar pentru toată lumea că Nobilul Coran neagă divinitatea lui Isus, deci, nu avem nevoie de mult timp pentru a demonstra acest lucru. Pe de altă parte, mulți oameni au interpretat greșit Biblia; ei considerând că de această credință, că Isus este Dumnezeu, este așa de răspândită deoarece sigur așa scrie în Biblie.

În această carte, vom arăta în mod conclusiv că Biblia nu spune așa ceva. Ea afirmă în mod clar că Isus nu este Dumnezeu. În Biblie, Dumnezeu

este mereu altcineva, aflat dincolo de Isus.

Se va găsi cineva care va spune că ceea ce a făcut sau a spus Isus în timpul cât a fost pe Pământ poate dovedi că el este Dumnezeu. Vom arăta, cu voia lui Allah, că apostolii lui niciodată nu au ajuns la concluzia ca Isus ar fi fost Dumnezeu și să nu uităm că aceștia au fost oamenii care au trăit și au mers alături de Isus și știau în mod sigur ceea ce făcea sau spunea el. Mai mult, în Biblie, în Faptele Apostolilor ni se spune că apostolii au fost îndrumați de către Duhul sfânt. Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, apostolii și-ar fi dat seama. Dar nu și-au dat seama de acest lucru. Au

continuat sa veneraze Unicul Dumnezeu, cel care a fost venerat de Avraam, **de Moise și de Isus:**

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, L-a proslăvit pe Robul Său, Isus.”
(Faptele Apostolilor, 3:13)

Niciunul din autorii Bibliei nu credea că Isus era Dumnezeu. Ideea aceasta nu a făcut parte din credința creștină până după ce a fost scrisă Biblia și a durat multe secole până ce s-a integrat în religia creștină. Matei, Luca și Marcu, autorii primelor trei Evanghelii, nu credeau ca Isus era Dumnezeu.

„«Pentru ce Mă numești bun?»
i-a zis Isus. «Nimeni nu este bun decât
Unul singur: Dumnezeu.»” (Marcu,
10:18)

„El i-a răspuns: «De ce mă
întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul
singur.»” (Matei, 19:17)

„«Pentru ce Mă numești
bun?» i-a răspuns Isus. «Nimeni nu
este bun decât Unul singur:
Dumnezeu.»” (Luca, 18:19)

Ei credeau ca Isus era fiul lui
Dumnezeu în sensul că era o persoană
cinstită și dreaptă. **Mulți alți Profeți au
fost numiți fii ai lui Dumnezeu în acest
sens:**

„Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați. **Și Tată să nu numiți pe nimeni pe Pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în Ceruri.**” (Matei, 23:8-9)

De asemenea, Pavel, autorul unui număr de 30-40 de scrisori din Biblie, nu credea că Isus era Dumnezeu. Din punctul de vedere al lui Pavel, Dumnezeu l-a creat mai întâi pe Isus și apoi l-a folosit pentru a crea restul Creației:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea.” (Coloseni, 1:15)

„Totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.” (I Corinteni, 8:6)

Idei asemănătoare au fost găsite în scrisorile pentru Evrei și în scrisorile și Evanghelia lui Ioan, scrise la aproximativ 70 de ani după Isus. În toate aceste scrieri, Isus este descris ca fiind o creatură a lui Dumnezeu și un rob fidel al lui Dumnezeu pentru totdeauna:

„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate

lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (I Corinteni, 15:28)

Pentru că Pavel, Ioan și autorul cărții Evreilor credeau că Isus era prima creatură a lui Dumnezeu, unele pasaje din ceea ce au scris arată în mod clar că Isus era o ființă supranaturală, care exista de la începutul timpului. Acest lucru a fost de multe ori interpretat greșit, ajungându-se la concluzia că Isus era, de fapt, Dumnezeu. Însă, afirmând că Isus era Dumnezeu înseamnă să fii în contradicție cu ceea ce au scris acești autori. Chiar dacă aceștia aveau credința că Isus era mai presus de toate creaturile și, de asemenea, credeau că

el era inferior lui Dumnezeu. De fapt, Ioan îl citează pe Isus, **spunând:**

„... căci Tatăl este mai mare decât Mine.” (Ioan, 14:28)

De asemenea, Pavel afirmă că pentru fiecare femeie, capul său este bărbatul ei, **capul bărbatului este Isus și capul lui Isus este Dumnezeu:**

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” (I Corinteni, 11:3)

Deci, pentru a găsi ceva între aceste scrieri despre care se poate afirma că Isus este Dumnezeu, înseamnă să interpretăm în mod greșit

sau să folosim greșit ceea ce au scris autorii. Scrierile lor trebuie înțelese în contextul credinței lor, conform căreia Isus este o creatură a lui Dumnezeu, așa cum au afirmat în mod clar în mai multe pasaje. Astfel, putem observa că unii dintre ultimii autori au avut părerea că Isus era superior, dar niciunul credea că era Dumnezeu. Biblia afirmă în mod clar că există un singur Dumnezeu, Unic, **Dumnezeul pe care Isus îl adora:**

„Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan, 17:3)

În următoarele capitole, vom explora Biblia în adâncime și vom examina pasajele despre divinitatea lui Isus, care sunt cel mai adesea prost interpretate. Vom arăta, cu ajutorul lui Dumnezeu, că aceste pasaje nu înseamnă ceea ce vor creștinii să demonstreze. Fie ca Bunul Dumnezeu să ne ghideze pe toți spre drumul cel drept, care conduce la viața eternă din Paradis. Amin!

Capitolul al II-lea: Evidențe din „Faptele Apostolilor”

Isus a înfăptuit multe miracole extraordinare și, fără îndoială, a spus multe lucruri minunate despre el însuși. Unii au folosit ceea ce a făcut și

a spus ca dovadă că Isus era Dumnezeu. Însă, apostolii săi, care au trăit și au mers alături de el și au fost martori oculari la ceea ce făcea și spunea, nu au ajuns niciodată la această concluzie.

„Faptele Apostolilor” din Biblie relatează activitatea și viața apostolilor lui Isus pe o perioadă de treizeci de ani după ce acesta a fost înălțat la Cer. În toată această perioadă, ei nu s-au referit nicio singură dată la Isus ca fiind Dumnezeu. În mod constant și continuu, au folosit termenul de Dumnezeu pentru a se referi la cineva care nu era Isus.

Pavel s-a ridicat împreună cu ceilalți unsprezece apostoli și s-a adresat mulțimii astfel: „Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți...” (Faptele Apostolilor, 2:22)

Deci, era Dumnezeu care făcea minunile prin intermediul lui Isus, pentru a convinge oamenii că Isus avea ajutorul său. Pavel nu a luat aceste minuni drept o dovadă că Isus era Dumnezeu.

De fapt, modul în care Pavel se refera la Dumnezeu și la Isus lasă clar la vedere faptul că Isus nu este Dumnezeu. El îndepărtează tot timpul titlul de Dumnezeu de Isus. **Luați următoarele pasaje biblice drept exemplu în acest sens:**

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus...” (Faptele Apostolilor, 2:32)

„...Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (Faptele Apostolilor, 2:36)

În ambele pasaje, titlul de Dumnezeu este îndepărtat de Isus. De ce, dacă Isus este Dumnezeu?

Pentru Pavel, **Isus era un rob a lui Dumnezeu:**

„Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său, Isus...” (Faptele Apostolilor, 3:26)

Acest lucru este clar reprezentat într-un pasaj anterior, **în care Pavel afirmă:** „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său, Isus...” (Faptele Apostolilor, 3:13)

Pavel știa că Avraam, Isaac și Iacov nu au vorbit niciodată despre Sfânta Treime. Ei au vorbit tot timpul despre Iehova (**Yahweh**) ca fiind

singurul Dumnezeu. În acest pasaj, **ca și în Matei 12:18-20**, Isus este robul lui Yahweh. Matei ne spune că Isus este robul lui Yahweh, **așa cum se spune în Isaia 42:1**. Dacă Matei și Pavel au dreptate, atunci Isus nu este Yahweh, ci robul lui Yahweh. Acest lucru demonstrează ca Isus nu este Dumnezeu. **Vechiul Testament repetă în mod constant ca Yahweh este singurul Dumnezeu:**

„Eu sunt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu” **(Isaia, 45:5)**

Dacă Yahweh este numele unei Sfinte Treimi, atunci Isus este exclus din această Treime, fiind servitorul ei.

Dacă, pe de altă parte, Yahweh este doar numele Tatălui, atunci Tatăl singur este Dumnezeu (deoarece **Yahweh este un singur Dumnezeu**) și atunci Isus nu este Dumnezeu, ci robul Tatălui. În ambele cazuri, Isus nu este Dumnezeu. Atât Pavel, cât și Matei au avut dreptate în această situație.

Toți apostolii lui Isus au susținut această părere. În „Faptele Apostolilor”, 4:24, **ni se spune că toți credincioșii se rugau lui Dumnezeu spunând:**

„Stăpâne, Doamne, care ai făcut Cerul, Pământul, marea și tot ce este în ele!”

Și este destul de clar că cel la care se rugau nu era Isus, deoarece într-un pasaj posterior se referă la Isus ca fiind:

„...împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu.”
(Faptele Apostolilor, 4:27).

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, apostolii săi ar fi trebuit să lase scris clar acest lucru. Dar ei au predicat în mod continuu că Isus era Trimisul lui Dumnezeu. Ni se spune în „Faptele Apostolilor!, 5:42:

„Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.”

Titlul evreiesc de Mesia (**Cristos în grecește**) este un titlu uman. Înseamnă „cel Uns”. Citiți, de asemenea, Isaia, **45:1**, unde Cir Persul este, de asemenea, **numit Mesia**:

„Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir...”

Dacă Isus era Dumnezeu, de ce apostolii săi se refereau mereu la el cu titluri umane, cum ar fi Mesia sau rob al lui Dumnezeu și foloseau în mod constant titlul de Dumnezeu pentru cel care l-a înălțat pe Isus la Cer? Aveau frică de oameni? Nu! Ei au predicat adevărul, netemându-se nici de închisoare și nici măcar de moarte.

Când au întâlnit obstacole din partea autorităților, **Petru a declarat:**

„Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn.»” (Faptele Apostolilor, 5:29-30)

Le lipsea Duhul Sfânt? Nu! Erau încurajați de Duhul Sfânt. Ei doar predicau ceea ce învățaseră de la Isus — că Isus nu era Dumnezeu, ci robul și unsul lui Dumnezeu.

Coranul confirmă faptul că Isus era Mesia și ca era un rob al lui Dumnezeu:

„Îngerii au zis: «O, Maria! Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Isa, fiul Mariei, măreț în această lume ca și în Viața de Apoi și unul dintre cei mai apropiați [de Allah].»” [Coran, 3:45]

„Dar el [pruncul] a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura și m-a făcut Profet!»” [Coran, 19:30]

Capitolul al III-lea: A fost Isus atotecunăscător și atotputernic?

Atât musulmanii, cât și creștinii sunt de acord cu faptul că Dumnezeu este Atotputernic și Atoatecunoscător.

Evangheliile ne arată că Isus nu era atotputernic, având câteva limite. **Marcu ne spune în Evanghelia sa că Isus era incapabil să facă munci grele în orașul său natal:**

„N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi, și i-a vindecat. Și se mira de necredința lor.” (Marcu, 6:5-6)

Marcu ne spune, de asemenea, că atunci când Isus a încercat să vindece un om orb, **prima dată a dat**

greș și a trebuit să încerce și a doua oară:

„Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb, și l-au rugat să Se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână, și l-a scos afară din sat; apoi i-a pus scuiat pe ochi, Și-a pus mâinile peste el, și l-a întrebat: «Vezi ceva?» El s-a uitat, și a zis: «Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci.» Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă; și când s-a uitat, a fost tămăduit, și a văzut toate lucrurile deslușit. Atunci Isus l-a trimis acasă, și i-a zis: «Să nu intri în sat, și nici să nu spui cuiva în sat.»”
(Marcu, 8:22-26)

Deci, chiar dacă avem o imensă dragoste și un deosebit respect față de Isus, trebuie să înțelegem că nu este Dumnezeu Cel Atotputernic.

Evanghelia lui Marcu ne arată, de asemenea, că Isus avea limite și în domeniul cunoașterii. În Marcu, [13:32](#), Isus afirma că nu știe când va fi Ziua Judecării de Apoi și că acest lucru îl poate ști doar Tatăl:

„Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din Ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”

Deci Isus nu ar putea fi Dumnezeu Cel Atoatecunoscător. Unii

ar putea spune că Isus, de fapt, știa când va fi Ziua Judecării, dar a preferat să nu spună. Însă, această afirmație ar complica lucrurile. Isus ar fi putut să spună direct că nu vrea să divulge această informație, dar a spus că nu știe. Trebuie să îl credem pe Isus, deoarece era un om cinstit.

Evangelia după Luca afirmă, de asemenea, că Isus avea cunoștințe limitate. **Luca afirma că Isus creștea în înțelepciune:**

„Și Isus creștea în înțelepciune...” (Luca, 2:52)

În Evrei, de asemenea, **citim că Isus a învățat să se supună:**

„...a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit.” (Evrei, 5:8)

Însă, înțelepciunea lui Dumnezeu este perfectă, nelimitată și nu învață lucruri noi. El știe tot, întotdeauna. Dacă Isus învăța lucruri noi, aceasta înseamnă că nu știa tot, avea cunoștințe limitate și, deci, nu era Dumnezeu. A putut să devină Dumnezeu mai târziu? Nu! Deoarece exista un singur Dumnezeu și acesta este Dumnezeul de totdeauna, **pentru totdeauna:**

„Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut Pământul și lumea, din vecinicie în

vecinicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalmi, 90:2)

Unii ar putea spune că Isus era Dumnezeu, care a luat forma unui rob și așa a devenit limitat. Ei bine, asta ar însemna că Dumnezeu s-a schimbat.

Dar Dumnezeu nu se schimbă niciodată:

„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb...” (Maleahi, 3:6)

Isus nu a fost niciodată Dumnezeu și nici un va fi vreodată. În Biblie, Yahweh este singurul Dumnezeu recunoscut. **Yahweh afirma:**

„Voi sunteți martorii Mei – zice Domnul – voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, **ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor**” (Isaia, 43:10-11)

Unii pot spune că Isus avea două lături, una umană și una divină. Vor spune că limitările pe care le-am scos în evidență fac parte din latura umană a lui Isus, dar latura divină era nelimitată în înțelepciune și putere. Dar în Biblie nu ni se spune în niciun moment că Isus ar fi avut două laturi. Aceasta este o soluție disperată a celor care nu vor

să înțeleagă ceea ce spune Biblia, așa cum am arătat până acum, cum că Isus nu era Dumnezeu.

Soluția acestei firi duble nu face altceva decât să complice lucrurile. Să luăm drept exemplu episodul smochinului din Evanghelia după Marcu. **Acesta spune:**

„A doua zi, după ce au ieșit din Betania, Isus a flămânzit. A zărit de departe un smochin, care avea frunze, și a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor.” (Marcu, 11:12-13)

Apoi, Isus a aruncat un blestem asupra smochinului, astfel încât acesta să putrezească și nimeni să nu mai mănânce din el:

„Atunci a luat cuvântul, și a zis smochinului: «În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!» Și ucenicii au auzit aceste vorbe.”
(Marcu, 11:14)

Din acest pasaj ne dăm seama că Isus avea destulă putere pentru a blestema un copac și pentru a îl face să putrezească din rădăcini. De asemenea, ne dăm seama ca Isus ignora două lucruri. În primul rând, nu știa că smochinul nu avea fructe până când nu s-a apropiat de el. În al doilea rând, nu

știa că nu era anotimpul propice pentru smochine.

Susținătorii acestei teorii a firii duble trebuie să admită că puterea de a blestema a lui Isus este în latura sa divină. Deci, ar trebui să admită că latura divină a acționat de pe urma ignoranței laturii umane. Dar Dumnezeu nu poate acționa în acest fel. În mod sigur că Dumnezeu ar fi știut că nu era anotimpul smochinelor și când va veni acest anotimp smochinul va da fructe pentru creaturile Sale. De ce ar distruge Dumnezeu un copac bun, pe care El l-a creat? Unii ar spune că acel copac era uscat, așa că merita să fie distrus. Dar,

dacă Marcu avea dreptate, acel copac nu avea fructe deoarece

„...nu era încă vremea smochinelor.”

(Marcu, 11:13)

Evidențele din Biblie ne arată ca Isus nu era Dumnezeu Cel

Atoatecunoscător și Atotputernic.

Capitolul al IV-lea: Învățăturile din Biblie și din Coran proclamă divinitatea lui Isus?

Unii ar putea spune că această discuție despre divinitatea lui Isus nu este necesară. Cel mai important lucru, spun ei, este să-l accepți pe Isus drept Salvatorul tău. De altfel, autorii Bibliei au subliniat faptul că, pentru a se salva,

este necesar să înțelegem cine este într-adevăr Dumnezeu.

O proastă interpretare sau înțelegere a acestui subiect înseamnă să încalcăm prima din cele zece porunci ale Bibliei. Isus (Pacea lui Allah fie asupra Sa!) a insistat pe această poruncă, atunci când unul din învățătorii Legii lui Moise l-a întrebat:

„«Care este cea dintâi dintre toate poruncile?» Isus i-a răspuns: «Cea dintâi este aceasta: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn”; și: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot

cugetul tău, și cu toată puterea ta”; iată porunca dinții.»” (Marcu, 12:28-30)

Observați că Isus a citat a zecea poruncă din Deuteronom, 6:4-5:

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.”

Isus a confirmat nu numai că cea de-a zecea poruncă este încă validă, dar și faptul că este cea mai importantă dintre toate. Dacă Isus credea că este Dumnezeu, de ce nu a spus lucrul acesta? În loc de aceasta, a insistat pe faptul că Yahweh este

singurul Dumnezeu. Învățătorul care l-a întrebat pe Isus despre cea dintâi porunca a înțeles lucrul acesta, și ceea ce a spus în continuare lasă la vedere faptul că Isus nu este Dumnezeu:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El.” (Marcu, 12:32)

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, ar fi trebuit să-i spună învățătorului acest lucru. Dar l-a lăsat să se refere la Dumnezeu ca la altcineva decât El, și apoi chiar l-a felicitat pentru vorbele sale înțelepte:

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere, și i-a zis: «Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.»” (Marcu 12:34)

Dacă Isus știa că Dumnezeu este Sfânta Treime, de ce nu a spus acest lucru? De ce nu a spus că Dumnezeu este unul în trei sau trei în unul? Dar a afirmat cu convingere că Dumnezeu este Unul Singur.

Adevărații imitatori ai lui Isus îl vor imita și în această credință. Nu vor adăuga cuvântul Trei, când Isus nu l-a folosit niciodată.

Salvarea depinde de această poruncă? Da, spune Biblia. **Isus a lăsat**

clar acest lucru în altă conversație cu un om care vroia să învețe de la El:

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenuncheat înaintea Lui, și L-a întrebat: «Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața vecinică?» «Pentru ce Mă numești bun?», i-a zis Isus. «Nimeni nu este bun decât Unul Singur: Dumnezeu. Cunoști poruncile: „Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.”» El I-a răspuns: «Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.» Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit, și i-a zis: «Îți lipsește un

lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă.» Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe averi. Isus S-a uitat împrejurul Lui, și a zis ucenicilor Săi: «Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi!» Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui. Isus a luat din nou cuvântul, și le-a zis: «Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății, să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu!» Ucenicii au rămas și mai uimiți, și au zis unii către

alții: «Cine poate atunci să fie mântuit?» Isus S-a uitat țintă la ei, și le-a zis: «Lucrul acesta este cu neputință pentru oameni, dar nu și pentru Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.» Petru a început să-I zică: «Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat.»” (Marcu, 10:17-28)

Spunând aceste lucruri, Isus a făcut o clară distincție între El și Dumnezeu. Și a precizat că pentru a se salva, este necesar să se îndeplinească toate poruncile. Dar, să ne amintim că după Isus, cea mai importantă porunca este cea care spune că Yahweh este Singurul Dumnezeu.

Isus a insistat, de asemenea, pe acest subiect în Evanghelia după Ioan. În capitolul 17, Isus ridică ochii la Cer și se roagă, numindu-l pe Dumnezeu Tată:

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine.»” (Ioan, 17:1)

În același capitol, Isus îi spune Tatălui:

„Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan, 17:3)

Aceasta demonstrează fără nicio urmă de îndoială că cei care aspiră la viața veșnică trebuie să înțeleagă că Isus se ruga Singurului adevărat Dumnezeu și că a fost un Trimis al lui Dumnezeu.

Unii spun că Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu. Dar Isus a spus că Tatăl Singur este Dumnezeu. Adevărații adepți ai lui Isus îl vor imita și în acest lucru. **Isus a spus:**

„Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei.”
(Ioan, 8:31) Învățăturile Sale spun că oamenii trebuie să îndeplinească cele zece porunci, în special prima,

care insistă ca Yahweh este Singurul Dumnezeu. Îl iubim pe Isus, dar nu trebuie să îl iubim ca pe Dumnezeu. În ziua de azi, mulți îl iubesc pe Isus mai mult decât pe Dumnezeu. Aceasta pentru că îl văd pe Dumnezeu ca pe cineva răzbunător, care voia să-i pedepsească pentru păcatele lor și pe Isus ca pe Salvatorul care îi îndepărtează de Furia lui Dumnezeu. **Dar Yahweh este totuși singurul nostru Dumnezeu și Salvator:**

„Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor!”
(Isaia 43:11)

„Spuneți-le, și aduceți-i încoace, ca să se sfătuiască unii cu

alții! Cine a proorocit aceste lucruri de la început, și le-a vestit de mult? Oare nu Eu, Domnul? Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt Singurul Dumnezeu drept și mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este. Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile Pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul.” (Isaia, 45:21-22)

Coranul confirmă prima poruncă și o împărtășește cu toată umanitatea:

„Domnul vostru este un Domn Unic. Nu există Divinitate în afară de El. El este Ar-Rahman, Ar-Rahim [Cel

Milostiv, Cel Îndurător].” [Coran, 2:163]

Dumnezeu declară, de asemenea, **ca adevărații credincioși Îl iubesc mai mult decât orice altceva:**

„Dar sunt printre oameni [și unii] care Îi fac în afară de Allah semeni pe care îi iubesc asemenea iubirii pentru Allah. Dar cei care cred sunt mai stăruitori în iubirea pentru Allah. Și dacă ar vedea cei care sunt nelegiuți, când văd chinurile, că puterea este a lui Allah toată și că Allah este aspru în Osânda Lui!” [Coran, 2:165]

Capitolul al V-lea: Credea Pavel că Isus era Dumnezeu?

Mulți oameni folosesc scrierile lui Pavel pentru a dovedi că Isus este Dumnezeu. Dar acest lucru nu este corect pentru Pavel, care în mod clar credea că Isus nu este Dumnezeu.

În prima scrisoare pentru Timotei, **Pavel scria:**

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea Îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri...” (I Timotei, 5:11)

De aici reiese în mod clar că titlul de Dumnezeu îi este atribuit altcuiva decât lui Isus Hristos. În

următorul capitol din Timotei, Pavel face încă o dată diferența dintre Dumnezeu și Isus, **când spune:**

„Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Isus...” (I Timotei, 6:13)

Pavel ne-a avertizat despre a doua venire a Domnului Isus Hristos, **pe care Dumnezeu Îl va trimite înapoi la momentul potrivit:**

„...până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și

Domnul domnilor.” (I Timotei, 6:14-15)

Încă o dată, titlul de Dumnezeu este îndepărtat de Isus. În mod greșit, mulți oameni cred că atunci când Isus este numit „Domn” în Biblie, vrea să însemne „Dumnezeu”. Dar, în Biblie, acest titlu înseamnă „stăpân” sau „învățător”, și poate fi folosit pentru a se adresa oamenilor:

„... ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea domnul ei...” (I Petru, 3:6)

Foarte important este să înțelegem ce spune Pavel în continuare, vorbe care vor năru orice

supoziție că ar fi crezut că Isus este Dumnezeu. Ceea ce spune în continuare despre Dumnezeu ne arată în mod evident că Isus nu este Dumnezeu:

„Care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică” (I Timotei, 6:15-16)

Pavel spune că Dumnezeu este nemuritor. Nemuritor înseamnă că nu moare (verificați în dicționar). Acum,

oricine crede că Isus a murit, nu ar putea să creadă că Isus este Dumnezeu, căci altfel s-ar contrazice cu ceea ce spune aici Pavel. Mergând mai departe, să spui că Dumnezeu a murit este o blasfemie. Cine ar conduce Universul dacă Dumnezeu moare? Pavel credea că Dumnezeu este imortal. Pavel a spus, de asemenea, în acest pasaj ca Dumnezeu locuiește într-o lumină de care nu se poate apropia nimeni și că niciun om nu L-a văzut și nici nu-L va vedea vreodată. Pavel știa că mii și mii de oameni îl văzuseră deja pe Isus. Dar Pavel a spus că nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu, pentru că era sigur că Isus nu este Dumnezeu.

Din această cauză, Pavel a predicat tot timpul ca Isus nu este Dumnezeu, **ci Trimisul lui Dumnezeu:**

„Totuși Saul se întărea din ce în ce mai mult, și făcea de rușine pe Iudeii, cari locuiau în Damasc, dovedind că Isus este Hristosul”
(Faptele Apostolilor, 9:22)

„Dar când au venit Sila și Timotei din Macedonia, Pavel s-a datat în totul propovăduirii, și dovedea Iudeilor că Isus este Hristosul.”
(Faptele Apostolilor, 18:5)

Când a fost în Atena, Pavel a predicat despre Dumnezeu ca fiind Cel care a creat lumea și tot ceea ce este în

ea, și despre Isus ca fiind un om Trimis de El:

„Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bâjbăind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din

poetii voștri: „Suntem din neamul lui...`
Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta.” (Faptele Apostolilor, 17:24-31)

Este evident că pentru Pavel, Isus nu este Dumnezeu și în ziua de azi ar fi șocat să vadă că scrierile sale sunt

folosite pentru a demonstra contrariul credințelor lui.

Pavel a depus mărturie până și în tribunal despre Dumnezeu:

„Îți mărturisesc că slujesc
Dumnezeului părinților mei...”
(Faptele Apostolilor, 24:14)

Și după cum citim în pasajul următor, **Isus este un rob a lui Dumnezeu:**

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său, Isus...”
(Faptele Apostolilor, 3:13)

Pentru Pavel, doar Tatăl este
Unicul Dumnezeu. **Pavel a spus:**

„Este un singur Dumnezeu și
Tată al tuturor, care este mai pe sus de
toți, care lucrează prin toți și care este
în toți.” (Efeseni, 4:6)

De asemenea, **spune:**

„Totuși pentru noi nu este decât
un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care
vin toate lucrurile și pentru care trăim
și noi, **și un singur Domn: Isus Hristos,**
prin care sunt toate lucrurile și prin El
și noi.” (I Corinteni, 8:6)

Scrisoarea lui Pavel către
Filipeni, 2:6-11 este folosită adesea ca
dovadă că Isus nu este Dumnezeu:

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însus și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru că, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de supt pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.”

Acest pasaj este în acord cu Isaia, [45:22-24](#), unde Dumnezeu ([Yahweh](#)) a spus că fiecare genunchi trebuie să se aplece înaintea Sa și fiecare limbă trebuie să mărturisească că puterea și dreptatea sunt numai în El. Pavel era la curent de acest pasaj, și de aceea l-a citat în Romani, [14:11](#). Știind acest lucru, [Pavel a declarat](#):

„...îmi plec genunchii înaintea Tatălui...” ([Efeseni, 3:14](#))

Scrisoarea către Evrei, [1:6](#) spune că Îngerii ar trebuie să-l adore pe Fiu. Dar acest pasaj depinde de Deuteronom, [32:43](#), din versiunea Septuagintei a Vechiului Testament. Această frază nu se găsește în Vechiul

Testament, însă este folosită de creștinii din ziua de azi, iar versiunea Septuagintei nu mai este considerată validă. Dar, chiar și în versiunea Septuagintei, nu ni se spune să îl adorăm pe fiu, ci că Îngerii ar trebui să-L adore pe Yahweh.

Biblia insistă în nenumărate ocazii ca doar Yahweh este demn de adorare. În Deuteronom, [6:13](#) citim:

„Să te temi de Domnul, Dumnezeuul tău, să-I slujești, și pe Numele Lui să juri.”

Isus credea, de asemenea, acest lucru, așa cum se vede în Evanghelia după Luca, [4:8](#):

„Să te închini Domnului,
Dumnezeului tău, și numai Lui să-I
slujești.”,

sau în Evanghelia după Matei,
26:39:

„Apoi a mers puțin mai înainte,
a căzut cu fața la Pământ, și S-a rugat,
zicând: «Tată, dacă este cu puțință,
depărtează dela Mine paharul acesta!
Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum
voiești Tu.»”

Pavel știa că Isus îl adora pe
Dumnezeu:

„El este Acela care, în zilele
vieții Sale pământești, aducând
rugăciuni și cereri cu strigăte mari și

cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui.”
(Evrei, 5:7)

și credea că va rămâne pentru totdeauna un rob a lui Dumnezeu:

„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru că Dumnezeu să fie totul în toți.” (I Corinteni, 15:28)

Capitolul al VI-lea: Evidențele din a patra Evanghelie neagă divinitatea lui Isus?

Evanghelia după Ioan a fost completată la aproximativ șaptezeci de

ani după ce Isus a fost ridicat la Cer. Această Evanghelie, în forma sa finală, ne spune un lucru nou despre Isus, **un lucru care nu apare în celelalte trei Evanghelii**: ca Isus este Cuvântul lui Dumnezeu. Ioan vrea să spună că Isus era agentul lui Dumnezeu, prin intermediul căruia Dumnezeu a creat tot. Acest lucru este de multe ori prost interpretat, mulți înțelegând prin aceasta ca Isus este Dumnezeu însuși. Dar Ioan spune, așa cum spune și Pavel, de asemenea, **ca Isus este prima creatură a lui Dumnezeu**:

„Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu.”
(Apocalipsa, 3:14).

Întâlnim această idee, de asemenea, în I Corinteni, 8:6:

„Totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.”

cât și în Coloseni, 1:15:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea.”

Oricine spune că Cuvântul lui Dumnezeu este altcineva decât Dumnezeu, trebuie să admită de

asemenea că a fost creat, **așa cum El spune în Biblie:**

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui” (Proverbe, 8:22)

Așa că această Evanghelie ne învață de asemenea că Isus nu este Dumnezeu. Dacă nu ar fi continuat această învățătură, ar fi contrazis celelalte trei Evanghelii și scrisorile lui Pavel, care spun în mod clar că Isus nu este Dumnezeu.

Aici aflăm, de asemenea, ca Isus nu este egal cu Tatăl, **așa cum Isus însuși spune:** „...căci Tatăl este mai mare decât Mine.” (Ioan, 14:28)

Oamenii uită acest lucru și spun că Isus este egal cu Tatăl. Pe cine trebuie să credem? Pe Isus sau pe oameni?

Atât musulmanii, cât și creștinii cred că Dumnezeu este Autosuficient, asta însemnând că Existența Lui nu depinde de nimeni. **Dar Isus spune în această Evanghelie că existența Sa depinde de Dumnezeu:**

„...Eu trăiesc prin Tatăl...”

(Ioan, 6:57)

Ioan îl citează pe Isus spunând că nu are nicio autoritate asupra a ceea ce face:

„Eu nu pot face nimic dela Mine însumi.” (Ioan, 5:30)

Acest lucru este în acord cu ceea ce ne-au învățat celelalte trei Evanghelii. În Evanghelia după Marcu, de exemplu, învățăm că Isus făcea miracole cu o forță care nu venea de la El. Acest lucru îl putem vedea în episodul femeii vindecate de orbire. Femeia s-a ținut după El și I-a atins hainele și astfel s-a vindecat. **Marcu descrie așa ceea ce Isus a făcut:**

„Isus a cunoscut îndată că o putere ieșise din El; și, întorcându-Se spre mulțime, **a zis: «Cine s-a atins de hainele Mele?»»** (Marcu, 5:30)

Apostolii Săi nu I-au putut da un răspuns, așa că:

„El se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta.”
(Marcu, 5:32)

Acest lucru ne arată ca forța care a vindecat femeia oarbă nu era sub controlul lui Isus. Știa că forța a ieșit din El, dar nu știa unde s-a dus. Altă ființă ar fi trebui să ghideze acea forță care a vindecat femeia. Dumnezeu era acea ființă. De aceea, nu este de mirare că în Faptele Apostolilor, 2:22 citim că era Dumnezeu care făcea miracolele prin intermediul lui Isus:

„Bărbați Israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți.”

Dumnezeu a făcut miracole extraordinare și prin intermediul altora, dar aceasta nu înseamnă că aceștia sunt Dumnezeu :

„Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel.”
(Faptele Apostolilor, 19:11),

de exemplu. Atunci, de ce este Isus considerat Dumnezeu?

Chiar și atunci când Isus l-a înviat pe prietenul său, Lazăr, a trebuit să-i ceară ajutorul lui Dumnezeu. Sora lui Lazăr, Marta, știa acest lucru, așa că i-a spus lui Isus:

„Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan, 11:22)

Marta știa că Isus nu era Dumnezeu, și Ioan care a relatat această istorie, știa de asemenea.

Isus avea un Dumnezeu, și de aceea înainte de a fi înălțat la Cer a zis:

„...Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan, 20:17)

Ioan era sigur că nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu, **chiar dacă știa că mulți îl văzuseră pe Isus:**

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu...” (Ioan, 1:18) sau

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu...” (I Ioan, 4:12)

De fapt, însuși Isus a spus mulțimii care Îl asculta că niciodată nu L-au văzut pe Tată și niciodată nu I-au auzit vocea:

„...Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața.” (Ioan, 5:37)

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, discursul Sau ar fi fost fals.

Cine este Singurul Dumnezeu din Evanghelia după Ioan? Este doar Tatăl. **Isus însuși a confirmat acest lucru în fața evreilor:**

„Dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeul vostru” (Ioan, 8:54)

Și Dumnezeul evreilor nu este altul decât Yahweh, care a declarat că El este Singurul Dumnezeu. **Isus a confirmat și El ca Tatăl este Singurul Dumnezeu:**

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre Cer, și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața vecinică tuturor acelora, pe cari I i-ai dat Tu. Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.»” (Ioan, 17:1-3)

Și Isus a spus dușmanilor Săi:

„Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu” (Ioan, 8:40)

Așa că, după cum spune Ioan, Isus nu era Dumnezeu și nimic din ceea ce a scris Ioan ar trebui folosit ca dovadă pentru demonstrarea divinității lui Isus, doar dacă nu vrem să-l contrazicem pe Ioan.

Capitolul al VII-lea: Isus și Tatăl sunt două ființe diferite

Mulți oameni folosesc diverse versete din Biblie pentru a dovedi divinitatea lui Isus. De altfel, toate aceste versete, când sunt interpretate în contextul lor, dovedesc contrariul.

De exemplu, în Matei, 9:2, **Isus îi spune unui om oarecare:**

„Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Din această cauză, unii spun că Isus trebuie să fie Dumnezeu, deoarece doar Dumnezeu poate ierta păcatele. Dar, dacă citim câteva versete mai departe, **vom afla că oamenii:**

„Au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere.”
(Matei, 9:8)

Acesta ne arată că oamenii știau, și Matei este de acord, ca Isus nu este singurul om care poate avea aceasta autoritate de la Dumnezeu. Însuși Isus a recunoscut că nu vorbește cu autoritatea Lui și nu face nimic

singur, ci vorbește doar ceea ce Tatăl L-a învățat:

„...nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.” (Ioan, 8:28)

Așa că ceea ce a făcut Isus, a fost să-i transmită omului ceea ce Dumnezeu L-a învățat. El nu a spus: „Îți iert păcatele”, ci “păcatele îți sunt iertate”, ceea ce înseamnă că Dumnezeu l-a iertat pe om, și nu Isus. Așa că Isus nu avea puterea de a ierta păcatele; în același episod se autointitulează „Fiul Omului” (Matei, 9:6).

În Ioan, 10:30 este folosit adesea ca dovadă că Isus este Dumnezeu, **deoarece Isus spune:** „Eu și Tatăl una suntem.” Dar dacă citim următoarele șase versete, vedem că Isus explică faptul că dușmanii săi greșeau când îl acuzau că se proclama Dumnezeu. Ceea ce vrea Isus să spună aici este ca El și Tatăl sunt același în obiectivele care Le au.

Isus s-a rugat ca și apostolii Săi să fie unul așa cum El și Tatăl erau unul. Evident, nu se ruga ca apostolii să se unească într-**o singură ființă:**

„Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia

pe cari Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi. Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe cari Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a perit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Dar acum, Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină. Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimes Tu pe Mine

în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; că, și ei să fie una în noi, pentru că lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una”
(Ioan, 17:11-22)

Iar când Luca spune că apostolii au devenit unul, nu vrea să spună că s-au unit într-o singură ființă, ci că s-au unit în a împărtăși aceleași obiective, **deși erau ființe separate:** „Mulțimea celor ce

crezuseră, era o inimă și un suflet.”
(Faptele Apostolilor, 4:32)

Isus și Tatăl sunt doi, din punct de vedere al esenței, așa cum spune Isus:

„Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin nici unde Mă duc. Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine. În Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată: deci despre

Mine însumi, mărturisesc Eu, și despre Mine mărturisește și Tatăl, care M-a trimes” (Ioan, 8:14-18)

Trebuie să fie doi, **atâta timp cât unul este mai presus decât celălalt:**

„Tatăl este mai mare decât Mine.” (Ioan, 14:28)

Când Isus s-a rugat să-l salveze de pe cruce, **a spus:**

„Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta dela Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!” (Luca, 22:42)

Aceasta demonstrează că aveau voințe diferite, pentru că Isus s-a supus

Voinței Tatălui. Două voințe înseamnă două ființe diferite.

Mai departe, **Isus este citat spunând:**

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei, 27:46)

Dacă unul din ei îl rugă pe celălalt, atunci trebuie să fi fost două ființe diferite.

Iarăși, **Isus este citat spunând:**

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca, 23:46)

Dacă duhul unuia îi este încredințat celuilalt, înseamnă că sunt două ființe separate.

În toate aceste situații, Isus este în mod evident subordonat lui Dumnezeu.

Când Isus a îngenunchiat și s-a rugat, este evident că nu se ruga la El însuși:

„Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenunchiat, și a început să Se roage.” Se ruga la Dumnezeu Său.

În tot Noul Testament, doar Tatăl este numit Dumnezeu. De fapt, titlurile de Dumnezeu și de Tată sunt folosite pentru a denumi o singură ființă, și nu trei, și niciodată pe Isus. Matei a înlocuit titlul de Dumnezeu cu cel de Tată în cel puțin două locuri în Evanghelia sa. Dacă Matei are dreptate

în a face aceasta, atunci doar Tatăl este Dumnezeu.

A fost Isus Tatăl? Nu, **pentru că Isus a spus:**

„Și Tată să nu numiți pe nimeni pe Pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în Ceruri.” (Matei, 23:9)

Deoarece Isus era pe Pământ când a spus acest lucru, nu poate fi Tatăl.

Coranul încearcă să aducă oamenii la adevărata credință, cea care a fost predicată de către Isus și discipolii săi. Aceste învățături au insistat în mod continuu asupra primei porunci, care spune că Yahweh este Singurul

Dumnezeu, numit Yahweh în Vechiul Testament și Tatăl în Noul Testament, și Allah în Coran. În Coran, **Allah îi îndrumă robii Săi să aducă cititorii Bibliei la adevărata credință:**

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși!»” [Coran, 3:64]

Partea a II-a: Dumnezeu nu zămislește, nici nu este născut

Capitolul I: Evidențe din Coranul cel Glorios

O greșeală comună între oameni este ideea că Dumnezeu ar fi o ființă supranaturală, care stă undeva în cer. Apoi, îi atribuie tot felul de activități și relații lui Dumnezeu, ca și cum ar fi la fel ca oamenii. Este evident că oamenii au copii, așa că unii au ajuns la concluzia că și Dumnezeu are copii. Dar Dumnezeu afirmă că această idee este falsă. În Cartea Sfântă, Coranul, **Dumnezeu ne spune că nu existe altcineva ca El:**

„... Nu este nimic asemenea cu El...” [Coran, 42:11]

Dumnezeu spune, de asemenea, **că nu exista nimic care se poate compara cu El:**

„Și El nu are pe nimeni egal!”
[Coran, **112:4**]

În mod sigur, Dumnezeu nu este o prezență fizică. El, Preaînaltul, **ne spune:**

„Privirile nu-L ajung, însă El prinde toate privirile...” [Coran, **6:103**]

Dumnezeu afirmă în Coran că cei care Îi atribuie fii și fiice o fac în mod fals și fără a ști despre ce vorbesc:

„... Și I-au născocit Lui fii și fiice în neștiința [lor]...” [Coran, 6:100]

Coranul cel Nobil face apel la rațiunea noastră, spunându-**ne**:

„Făcătorul desăvârșit [Al-Badi'] al Cerurilor și al Pământului! Cum să aibă El un fiu, de vreme ce El nu a avut o soață? El le-a creat pe toate și El pe toate le știe.” [Coran, 6:101]

Aceasta este o replică evidentă pentru cei care proclamă că Dumnezeu ar avea un fiu sau o fiică (**în sens literal**), ceea ce în limbajul uman înseamnă descendenții unei perechi.

Unii ar spune că Dumnezeu poate avea un fiu fără să aibă soață. În acest caz, nu este vorba de un fiu, ci de o creatură a lui Dumnezeu. În orice caz, **Dumnezeu afirmă că:**

„El nu zămisleşte și nu este născut.”
[Coran, [112:3](#)]

Alții ar putea spune că Dumnezeu a adoptat un fiu. Dar Dumnezeu afirmă că și această idee este falsă. Atâta timp cât tot ceea ce există pe Pământ îi aparține lui Dumnezeu, **care ar fi scopul luării unui fiu? Dumnezeu spune:**

„Au spus: «**Allah și-a luat un fiu.**» Nici vorbă! Ale Lui sunt cele din Ceruri și

de pe Pământ! Toate Îi sunt ascultătoare Lui! ~ [El este] Făcătorul desăvârșit al Cerurilor și al Pământului și dacă hotărăște un lucru, **El spune doar: «Fii!»** și acesta este!” [Coran, 2:116-117]

Ideea că oamenii ar trebui numiți „fii ai lui Dumnezeu” este greșită. De ce să nu-i numim așa cum sunt? Sunt ființe muritoare, **create de Dumnezeu:**

„Și zis-au iudeii și creștinii: «Noi suntem fiii lui Allah și cei dragi Lui.» Spune: «Și de ce vă osândește pentru **păcatele voastre?**» Nu, ci voi sunteți făpturi omenești dintre acelea pe care El le-a creat.” [Coran, 5:18]

Dumnezeu nu este la fel ca oamenii pentru a avea nevoie de copii. El, Preaînaltul și Preaslăvitul, **afirmă că este Autosuficient și nu are nevoie de astfel de lucruri:**

„Ei zic: «Allah și-a luat un fiu!»
Preaslăvitul este Al-Ghaniyy
[Îndeajuns de Înstărit]. Ale Lui sunt
[toate] cele din Ceruri și cele de pe
Pământ. Voi nu aveți nicio dovadă
pentru acest lucru. Spuneți voi
împotriva lui Allah ceea ce nu știți?”
[Coran, 10:68]

Acest lucru se întâmpla deoarece oamenii au tendința de a numi „fii ai lui Dumnezeu” pe toate persoanele corecte. Dar Dumnezeu ne sfătuiește să

nu îi numim „fii ai lui Dumnezeu”, ci robii Săi corecți:

„Ei zic: «**Cel Milostiv și-a luat un fiu!**» Mărire Lui! Însă ei nu sunt decât niște robi ținuți în cinste. Ei nu I-o iau înainte cu vorba și ei purced numai după porunca Lui.” [Coran, 21:26-27]

Capitolul al II-lea: Ce spune Coranul despre Isus?

Coranul cel Glorios vorbește mult despre Isus (**Pacea lui Allah fie asupra sa!**) și nu afirmă nimic negativ despre El, Preaînaltul și Preaslăvitul. Să luăm drept exemplu următoarea aya (**verset**) din Coran, **în care Allah spune:**

„O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, Cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în Trimișii Săi.” [Coran, 4:171]

În acest pasaj, Isus este numit cu patru titluri nobile. El este Mesia, Trimisul lui Allah, Cuvântul lui Allah și un Duh de la Allah. De aici se vede clar că Sfântul Coran descurajează exagerările în religie. În același pasaj, **Allah spune:**

„Allah nu este decât un Dumnezeu Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui [Allah] sunt cele din Ceruri și

de pe Pământ și Allah este Al-Wakil [Cel mai bun Ocrotitor].” [Coran, 4:171]

Refuzând în a-l numi pe Isus ca fiind „fiul lui Dumnezeu”, nu înseamnă că-l disprețuim. Nu! În mod contrar, o facem pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, pentru a-I glorifica Numele și pentru a-I proclama Maiestuoziitatea.

Coranul confirmă că Isus a fost născut dintr-o fecioară. Când Îngerul a anunțat-o pe Maria (Pacea lui Allah fie asupra ei!) că va avea un copil, ea a spus:

„«Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?»» Îngerul i-a răspuns: «Întocmai așa!» Allah creează ceea ce voiește El. Când El hotărăște un lucru, El spune doar «Fii!» și el este de îndată!» [Coran, 3:47]

În altă Sură, după ce relatează incidentele cu privire la nașterea Mesiei, **Coranul încheie astfel:**

„Nu se cuvine că Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este!” [Coran, 19:35]

Coranul insistă în a corecta un concept greșit în mintea oamenilor, care cred

că dacă Isus nu a avut tată, atunci Dumnezeu trebuie să fie tatăl Său.

Mărire lui Allah! El nu este tatăl nici unui copil. El a creat toată omenirea pornind de la un bărbat și o femeie. Dar pe Adam nu l-a creat nici dintr-un bărbat, nici dintr-o femeie. Și pe Eva a creat-o dintr-un bărbat, dar nu și dintr-o femeie. Și, pentru a completa tabloul, Isus a fost creat dintr-o femeie, dar nu și dintr-un bărbat. Dumnezeu și-a arătat forța de a crea în orice mod. **El spune:**

„Înainte de Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii!» și el a fost.”

[Coran, 3:59]

Este important de realizat că Isus nu a crezut niciodată că este „fiul lui Dumnezeu”. Allah spune că cei care îl numesc „fiul lui Dumnezeu” pe Isus se iau după vorbele altor oameni:

„Iudeii zic: «Uzayr este fiul lui Dumnezeu!», iar creștinii zic: «Mesia este fiul lui Dumnezeu!» Acestea sunt cuvintele lor, [rostite] cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelor care nu au crezut de dinaintea lor – Allah să-i nimicească! Cum [se înșeală ei], îndepărtându-se [de Adevăr]!” [Coran, 9:30]

Isus a predicat numai ceea ce i s-a poruncit:

„Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: «Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și după ce m-ai luat la Tine ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martor tuturor lucrurilor!” [Coran, 5:117]

El însuși era mulțumit că fiind un rob a lui Dumnezeu:

„Mesia nu se va dezice niciodată de ai fi rob lui Allah...” [Coran, 4:172]

Ca Trimis a lui Dumnezeu, Isus știa că nimeni din Cer sau de pe Pământ nu se poate apropia de Allah decât ca un rob:

„Toți cei care se află în Ceruri și pe Pământ vor veni la Cel Milostiv ca robi.” [Coran, 19:93]

În sfârșit, cei care spun că Dumnezeu are un fiu, ar trebui să știe că nu au nicio dovadă pentru această afirmație, **ci vorbesc în necunoaștință de cauză:**

„Ei zic: «Allah și-a luat un fiu!»
Preaslăvitul este Al-Ghaniyy
[Îndeajuns de Înstărit]. Ale Lui sunt
[toate] cele din Ceruri și cele de pe
Pământ. Voi nu aveți nici o dovadă
pentru acest lucru. Spuneți voi
împotriva lui Allah ceea ce nu știți?”
[Coran, 10:68]

Capitolul al III-lea: Referințele la Isus ca fiind „fiul lui Dumnezeu” din Biblia actuală vin din vechile Scrieri?

Sunt ușor de găsit multe pasaje în Biblie în care Isus este numit „fiul lui Dumnezeu”. Se pot găsi, de asemenea, câteva pasaje în care Isus însuși se proclama „fiul lui Dumnezeu”, sau îl numește pe Dumnezeu „Tată”. În orice caz, un studiu atent al Bibliei demonstrează că acesta este rezultatul multiplelor schimbări din „Cartea Sfântă”. Isus niciodată nu s-a proclamat „fiul lui Dumnezeu”.

De fiecare dată când este descoperit un manuscris mai vechi decât cele

existente, sunt necesare câteva schimbări în Biblie pentru o a aduce la o formă care concordă cu manuscrisul respectiv. În [Marcu 1:1](#) putem citi:

„Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.” (Noua Versiune Internațională)

La sfârșitul acestui verset, se găsește o literă care ne redirecționează la o notă în josul paginii. Această notă spune că în unele din manuscrise nu se întâlnește termenul de „fiul lui Dumnezeu”. Și acestea sunt manuscrise vechi, de încredere. Această evidență este atât de convingătoare, încât autorii unei versiuni ale Bibliei – Noua Traducere

Mondială a Sfintelor Scripturi – au înlăturat termenul de „fiul lui Dumnezeu”, [astfel încât în Marcu 1:1](#) se poate citi: „Începutul bunei vestiri a lui Isus Hristos.”

O altă astfel de schimbare este versetul 37 din capitolul 8 din Faptele Apostolilor. Evidențele din vechile manuscrise au făcut ca acest verset să fie înlăturat din versiunile moderne ale Bibliei. Dacă ne uităm în Noua Versiune Internațională, nu vom găsi acest verset. De la versetul 36 se trece direct la 38; dacă vrem să aflăm ceea ce spunea versetul 37, trebuie să consultăm nota din josul paginii. Acesta conținea o confesiune despre Isus ca fiind fiul lui Dumnezeu. A fost

înlăturat, deoarece lipsind din cel mai vechi manuscrise înseamnă că cineva l-a adăugat în manuscrisele ulterioare.

Unele schimbări sunt evidente doar comparând o Evanghelie cu alta în Bibliile actuale. Puteți face acest lucru voi singuri. Un exemplu este confesiunea centurionului roman despre Isus ca fiind fiul lui Dumnezeu. În Evanghelia după Marcu, **ni se spune:**

„Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (Marcu, 15:39)

Aceeași confesiune, a aceluiași om, în același moment și în același loc, **în**

Evanghelia după Luca spune în felul următor: „

„Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!” (Luca, 23:47)

Aici, termenul de „fiul lui Dumnezeu” lipsește. Marcu și Luca nu pot avea amândoi dreptate. Confesiunea este relatată greșit în cel puțin una din cele două Evanghelii.

Capitolul al IV-lea: S-a autointitulat Isus ca fiind fiul lui Dumnezeu?

Cei care studiază Biblia pot observa cu ușurință că titlul de „fiu de Dumnezeu” este deseori folosit de Matei, fără a fi aprobată de către Marcu și Luca. De exemplu, **ce au spus cei care erau**

prezenți în scena crucificării? În Marcu:

„Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, și ziceau: «Uă! Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși, și pogoară-Te de pe cruce!»” (Marcu, 15:29-30)

În Matei:

„Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, și ziceau: «Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!»” (Matei, 27:39-40)

Dacă comparăm aceste două pasaje, observăm că Matei a adăugat o frază în care folosește titlul de „fiu al lui Dumnezeu”.

Un alt astfel de exemplu întâlnim în Matei 14:22-33, pasajul imediat după minunea cu pâinile, **în care Isus a dat de mâncare la 5000 de persoane cu 5 pâini și 2 pești:**

„Îndată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie, și să treacă înaintea Lui de partea cealaltă, până va da drumul noroadelor. După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage, singur la o parte. Se înnoptase, și El era singur acolo. În timpul acesta, corabia era învăluită de

valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă. Când se îngână ziua cu noaptea (Grecește: în a patra strajă.), Isus a venit la ei, umblând pe mare. Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au spăimântat, și au zis: «Este o nălucă!» Și de frică au țipat. Isus le-a zis îndată: «Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!» «Doamne!», I-a răspuns Petru, «dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape.» «Vino!» i-a zis Isus. Petru s-a coborât din corabie, și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus. Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!» Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: «Puțin credinciosule,

pentru ce te-ai îndoit?» Și după ce au intrat în corabie, a stat vântul. Cei ce erau în corabie, au venit de s-au închinat înaintea lui Isus, și I-au zis: «Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!»”

Cum au reacționat apostolii? În Marcu:

„Apoi S-a suit la ei în corabie, și a stat vântul. Ei au rămas uimiți și înmărmuriți, căci nu înțeleseseră minunea cu pâinile, fiindcă le era inimă împietrită.” (Marcu, 6:51-52)

În Matei:

„Cei ce erau în corabie, au venit de s-au închinat înaintea lui Isus, și I-au zis:

“Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!” (Matei, 14:33)

Încă o dată, Matei a adăugat titlul de „fiul lui Dumnezeu” lui Isus.

Ar fi de folos să vedem ce spun comentariile din Biblie despre această diferență. În [Evanghelia după Matei din Noua Biblie Americană](#) exista o notă în josul paginii care spune:

„Această confesiune este complet în contrast cu versiunea lui Marcu, în care apostolii au rămas cu inimă împietrită.” În „Pelican New Testament Commentaries”, autorul John Fenton ne amintește că în Marcu, apostolii erau neînțeleși. Fenton ne spune că „Matei omite acest lucru,

deoarece în Evanghelia sa apostolii sunt prezentați ca oameni care au primit perspectiva.” (Evanghelia după Matei, pagina 247).

Această diferență dintre Matei și Marcu a fost scoasă în evidență și în „Harper’s Bible Commentary”. Comentând despre Evanghelia după Matei, editorii spun: „În loc să reacționeze, ca în Marcu, cu incredulitate, mulțimea a exclamat toată că Isus este fiul lui Dumnezeu.” (ediția 1988, pagina 967).

Deci, putem să știm ce s-a întâmplat într-adevăr? Comentând despre același pasaj, „Interpreter’s One-Volume Commentary on the Bible” spune:

„Prezenta frazei favorite a lui Matei, „fiul lui Dumnezeu” demonstrează că fie el a inventat istoria, fie a înfrumusețat-o pentru a-i face loc frazei.” (pagina 627).

După cum am mai spus, un studiu atent ne arată că titlul de „fiul lui Dumnezeu” nu este un titlu pe care Isus și l-a autoproclamat. Și n-ar trebui ca adevărații săi discipoli să-l numească cu acest titlu.

Capitolul al V-lea: Numindu-L pe Dumnezeu „Tată” în Evanghelia după Matei, are dreptate autorul numindu-l pe Isus „fiul lui Dumnezeu”?

Am văzut deja în capitolul 4 ca Matei era nerăbdător în a adăuga titlul de „fiul lui Dumnezeu” lui Isus, acolo unde Marcu și Luca nu l-au menționat. Haideți să mai vedem încă un astfel de exemplu. Într-o zi, Isus i-a întrebat pe apostolii săi cine credeau ei că este El. Răspunsul lui Petru este raportat în Marcu, [8:29](#), în Luca, [9:20](#) și în Matei, [16:16](#) după cum urmează în continuare:

În Marcu: „Tu ești Hristosul!”

În Luca: „Hristosul lui Dumnezeu!”

În Matei: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Să observăm că Matei a adăugat fraza să favorită „fiul lui Dumnezeu” la răspunsul lui Petru. Cealaltă parte a numirii lui Isus „fiul lui Dumnezeu”, este numirea lui Dumnezeu ca „Tatăl”. Am găsit în Evangheliile că titlul de „Tată” dat lui Dumnezeu a fost de asemenea adăugat de câteva ori acolo unde de fapt nu își avea locul. Matei nu era doar nerăbdător în a-L numi pe Isus „fiul lui Dumnezeu”, ci și în a-L numi pe Dumnezeu „Tatăl”. În Matei, **10:29**: „...fără voia Tatălui vostru.” Același pasaj este relatat în Luca, **12:6**, dar Luca nu îl numește „Tată” pe Dumnezeu: „...înaintea lui Dumnezeu.”

Un alt exemplu de acest fel întâlnim în Matei, [10:32-33](#), unde se relatează că Isus spune:

„De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri.”

Aceeași frază este relatată în Evanghelia după Luca, dar titlul de „Tată” lipsește. Încă o dată, Matei a modificat vorbele lui Isus pentru a-și convinge lectorii ca Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Un alt exemplu este această frază a lui Isus:

„Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.”
([Marcu, 3:35](#))

Aceeași frază, în Luca, [8:21](#):

„Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-l împlinesc.”

Se poate observa că fraza variază ușor între cele două Evanghelii, dar Dumnezeu este numit Dumnezeu de ambii autori. În schimb, în Matei, [12:50](#), [aceeași frază](#):

„Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.”

Încă o dată, Matei a modificat vorbele lui Isus pentru a dovedi că este „fiul lui Dumnezeu”.

În acest capitol nu avem destul spațiu pentru a arăta ceea ce se întâmplă cu Evanghelia după Ioan. Dar în alte capitole vom arăta, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca în Evanghelia după Ioan sunt încă și mai multe greșeli.

Capitolul al VI-lea: Apostolii lui Isus credeau că acesta era un rob al lui Dumnezeu?

Cartea „Faptele Apostolilor” din Biblie este de o importanță evidentă pentru acest subiect. Această carte relatează activitatea apostolilor pe o perioadă de treizeci de ani după ce Isus a fost înălțat la Cer. Este important să aflăm ceea ce spuneau apostolii despre Isus și ce titluri foloseau pentru a se referi la El.

Vom observa destul de repede ca aceștia se refereau deseori la Isus ca „rob a lui Dumnezeu”, dar niciodată ca „fiul lui Dumnezeu”. Petru, de exemplu, **a spus:**

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a

proslăvit pe Robul Său, Isus...”
(Faptele Apostolilor, 3:13)

Mai departe, Petru spune:

„Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său, Isus...” (Faptele Apostolilor, 3:26); deci Petru se referă la Isus ca „robul lui Dumnezeu”.

Nu numai Petru, ci întreaga mulțime de credincioși îl vedea pe Isus ca fiind „robul lui Dumnezeu”. Când și-au înălțat vocile pentru a se ruga la Dumnezeu, în rugă lor l-au numit pe Isus „...Robul Tău cel sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu...” (Faptele Apostolilor, 4:27). Au repetat acest titlu și în versetul 30: „...prin Numele

Robului Tău celui Sfânt, Isus.”
(Faptele Apostolilor, 4:30). În mod constant, Isus era numit „robul lui Dumnezeu” de către discipolii săi originali.

Unii oameni cred, în mod greșit, că apostolii îl numeau pe Isus „fiul lui Dumnezeu”. O greșeală de traducere a făcut să se ajungă la această concluzie. În Biblia Regelui James, traductorii îl numesc pe Isus „fiul lui Dumnezeu”, în Faptele Apostolilor 13:3-26 și „copilul lui Dumnezeu” în Faptele Apostolilor 4:27. Au tradus cuvântul grecesc „pida” ca fiu sau copil. Dar acest cuvânt înseamnă, de asemenea, rob, iar traducerea cere acest termen, deoarece autorul Faptelor Apostolilor

încearcă să demonstreze că Isus era „robul lui Dumnezeu”. Traducătorii știau că cuvântul grecesc „pida” înseamnă și „rob”. Când același cuvânt a fost folosit pentru David, în capitolul 4, versetul 25, l-au tradus ca „rob” „...prin gura părintelui nostru David, robul Tău.” De ce nu au folosit aceeași traducere și pentru Isus? Alți traducători au recunoscut această greșeală de traducere și au corectat-o în versiunile moderne ale Bibliei. Așa că, Noua Versiune Internațională și alte versiuni moderne ale Bibliei îl numesc „robul lui Dumnezeu” pe Isus în versetele pe care le-am citat mai sus. În orice caz, titlul de „robul lui Dumnezeu” era atât de cunoscut, încât până și Biblia

Regelui James îl numește cu acest titlu în Matei, [12:18](#). Făcând referință la Isaia, [42:1](#), Matei îl identifica pe Isus ca fiind robul Unicului Dumnezeu adevărat, Yahweh.

Capitolul al VII-lea: Autorii **„Parabolei arendașilor cei răi” l-au** **insultat pe Dumnezeu?**

Era destul de clar pentru primii adepți ai lui Isus ca acesta era un Profet ca și ceilalți Profeți de dinaintea lui:

„Dar, a adăugat El adevărat vă spun că, niciun prooroc nu este primit bine în patria lui.” ([Luca, 4:24](#))

„Oamenii aceia, când au văzut minunea, pe care o făcuse Isus, [ziceau:](#)

«Cu adevărat, acesta este proorocul cel așteptat în lume.»” (Ioan, 6:14)

„Iarăși au întrebat pe orb: «Tu ce zici despre El, în privința faptului că ți-a deschis ochii? Este un prooroc, le-a răspuns el.»” (Ioan, 9:17)

În orice caz, autorii Bibliei erau nerăbdători în a ne arăta ca Isus nu era ca ceilalți Profeți, ci era Fiul lui Dumnezeu. În zelul lor, nu s-au oprit să se gândească că doctrina lor îl jignează pe Dumnezeu. Unele istorii pe care le-au relatat în Evangheliile l-au arătat pe Dumnezeu într-o lumină proastă. Dar se pare că nu-și dădeau seama de acest lucru. Să luăm ca

exemplu parabola arendașilor cei râi relatată în primele trei Evanghelii.

Evangheliile ne spun că Isus a vrut să se înfrunte cu evreii din cauza faptului că au omorât prooroci ai lui Dumnezeu, așa că le-a povestit următoarea parabolă, **în care era vorba despre ei:**

„Un om a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea, și a zidit un turn; apoi a arendat-o unor vieri și a plecat din țară. La vremea roadelor, a trimes la vieri un rob, ca să ia de la ei din roadele viei. Vierii au pus mâna pe el, l-au bătut, și l-au trimes înapoi cu mâinile goale. A trimes iarăși la ei un alt rob; ei l-au

rănit la cap, și l-au batjocorit. A mai trimis un altul, pe care l-au omorât; apoi a trimis mulți alții, dintre cari, pe unii i-au bătut, iar pe alții i-au omorât. Mai avea un singur fiu prea iubit; la urmă, l-a trimis și pe el la ei. Vor primi cu cinste pe fiul meu! zicea el. **Dar vierii aceia au zis între ei:** Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm, și moștenirea va fi a noastră. Și au pus mâna pe el, l-au omorât, și i-au aruncat trupul afară din vie. Acum, ce va face stăpânul viei? Va veni, va nimici pe vierii aceia, și via o va da altora”
(**Marcu, 12:1-9**)

În această parabolă, arendașii cei răi sunt evreii, servitorii reprezintă Profeții pe care Dumnezeu i-a trimis

unul după altul, iar stăpânul viei este, desigur, Dumnezeu. Fiul este, bineînțeles, Isus, pe care Dumnezeu l-a trimis ultimul. Deci Isus este prezentat ca fiind diferit de ceilalți Profeți. Nu este unul dintre servitori, ci este fiul cel iubit. Cel puțin, asta este ceea ce autorii Evangheliilor încearcă să demonstreze.

Cei care vor să analizeze această istorie, își vor da seama repede cât de prostesc este comportamentul stăpânului viei. Și-a trimis servitorii unul după altul, și chiar dacă știa că sunt bătuți sau omorâți și-a trimis și fiul cel preaiubit la același pericol. Chiar dacă ar fi putut să reacționeze, nu a făcut nimic până când fiul sau n-a

fost omorât. Deci, nu știa ce se va întâmpla în viitor. În mod naiv, crede că arendașii cei răi îi vor respecta fiul. Deci, ar putea cineva compara acest om ignorant cu Dumnezeu? Dar asta este ceea ce face povestea. De aceea în „Pelican New Testament Commentaries”, Evanghelia după Marcu, pagina 309, se spune că este improbabil ca Isus să fi spus această parabolă.

Această idee că Dumnezeu ar avea un fiu este jignitoare pentru Dumnezeu. Dumnezeu considera un insult la persoană Sa ca cineva să vorbească așa despre El. Deci, chiar dacă îl iubim pe Isus, îl onorăm și credem în El, nu trebuie să îl numim „fiul lui

Dumnezeu”. Și nu trebuie să comparăm planul lui Dumnezeu cu planul unui o atât de ignorant ca și stăpânul viei.

Isus a fost un adevărat Profet; a fost Mesia și a predicat Adevărul. Dar niciodată nu s-a proclamat „fiul lui Dumnezeu”.

Partea a III-a: Câteva versete din Biblie interpretate greșit, repuse în context

Capitolul I: „Eu și Tatăl una suntem”

Ioan 10:30 este deseori citat pentru a demonstra că Isus este egal cu Dumnezeu. Dar dacă punem acest

verset în context, vom vedea că pasajul din care face parte, luat ca un întreg, dovedește contrariul. Unii oameni citează acest verset singur pentru a arăta ca Isus era egal cu Dumnezeu și, de asemenea, faptul că, după ce a rostit acest verset, evreii au început să arunce cu pietre în El, deoarece au înțeles că Isus spunea ca El este Dumnezeu. Doar dacă citim ceea ce este înainte de acest verset și ceea ce vine după ne vom da seama că evreii l-au înțeles greșit pe Isus. De fapt Isus a încercat să explice ceea ce a vrut să spună, iar această explicație se găsește în Biblie până în ziua de azi, pentru oricine vrea să o citească. Este de necrezut câți oameni care spun că îl iubesc pe Isus

ignoră această explicație și fac aceeași greșeală pe care au făcut-o dușmanii săi.

Iată pasajul întreg, [așa cum apare în Noua Versiune Internațională](#):

„Era iarnă. Și Isus Se plimba prin Templu, pe supt pridvorul lui Solomon. (24) Iudeii L-au înconjurat, și I-au zis: «Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit.» «V-am spus», le-a răspuns Isus, și nu credeți. Lucrările, pe cari le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine. (Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. (Oile Mele ascultă glasul

Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața vecinică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.» Atunci Iudeii iarăși au luat pietre că să-L ucidă. Isus le-a zis: «V-am arătat multe lucrări bune, cari vin de la Tatăl Meu: pentru care din aceste lucrări aruncați cu pietre în Mine?» Iudeii I-au răspuns: «Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.» Isus le-a răspuns: «Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: «Sunteți

dumnezei?»” Dacă Legea a numit dumnezei, pe aceia, cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, - și Scriptura nu poate fi desființată, - cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!”»” (Ioan, 10:22-36)

Pasajul luat ca un întreg ne arată, deci, ca Isus nu este Dumnezeu. **Haideți să vedem următoarele puncte:**

1. Evreii necredincioși îl presau pe Isus să le spună dacă este într-adevăr Hristosul, astfel încât să-i scoată din dubii asupra identității Sale (v. 24). Titlul de Hristos este folosit în Biblie pentru a se referi la o ființă umană,

citată ca Rege al Israelului. Titlul este folosit de asemenea și pentru alte persoane (vezi Isaia, 45:1, unde Cyrus este numit de asemenea Hristos). Iudeii așteptau un alt Hristos (Hristos este echivalentul cuvântului grecesc Messiah și a cuvântului arăbesc Maseh). Așa că l-au întrebat pe Isus dacă este Hristosul pe care îl așteptau. Isus a răspuns că deja le-a dat răspunsul la această întrebare, făcând miracole în numele lui Dumnezeu pentru a dovedi că este Mesia (v. 25), chiar dacă ei nu Îl cred (v. 26). Aceia cărora Tatăl li le-a dat pe Isus sunt „oile” lui Isus (adepti), și cred în El când spune că este Hristosul (v. 27-29).

2. Adevărații adepți ai lui Isus nu vor pieri niciodată, deoarece Isus le dă viața veșnică. Conform aceleiași Evanghelii (Ioan, 17:3) viața veșnică înseamnă să crezi că Tatăl este Singurul Dumnezeu, și ca Isus este Hristosul și Mesagerul acestui Dumnezeu Unic. Isus împarte această învățătură cu cei care vor să creadă, așa cum Dumnezeu i-a împărtășit-o lui (Ioan, 17:2). Ceea ce vroia să spună Isus cu aceste cuvinte era că cei care cred în această frază vor avea viața veșnică

„... să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

De aceea, în aceeași Evanghelie, Petru este citat că i-ar fi spus lui Isus, **în numele tuturor apostolilor**:

„Tu ai cuvintele vieții vecinice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” (Ioan, 6:68-69)

3. Nimeni nu-i poate smulge pe apostoli din mâna lui Isus (v. 28), deoarece Tatăl I i-a dat, iar Tatăl este mai presus decât orice (v. 29).

Deoarece Tatăl Îl ajuta pe Isus să-i păstreze pe apostoli, nimeni nu-i poate smulge din mâna Lui, așa cum nimeni nu-i poate smulge din mâna Tatălui. Când Isus a spus că El și Tatăl sunt una (v. 30) a vrut să spună că Tatăl Îl

ajută să-și îndeplinească obiectivele; iar când El se preocupă pentru că apostolii Săi să nu cadă în mâna Răului, Tatăl se asigură că niciunul dintre ei nu se va pierde, cu excepția, bineînțeles, a aceluia care Îl va trăda.

4. Isus a spus că Tatăl este mai presus decât orice (v. 29), inclusiv decât El, decât Isus. Oricine are vreo îndoială cu privire la acest aspect, poate citi Ioan, 14:28, unde Isus declara: „...căci Tatăl este mai mare decât Mine.” În ciuda acestei afirmații, mulți dintre adepții lui Isus insistă că El este egal cu Tatăl. Pe cine ar trebui să credem – pe Isus însuși, sau pe cei care afirmă că ar fi adepții Săi? Adevărații săi adepți sunt cei care se

limitează la ceea ce a spus Isus. Iată ce i-a sfătuit Isus pe adepții Săi:

„Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan, 8:31-32)

5. Când Isus a spus că El și Tatăl sunt una (v. 30), iudeii au luat pietre pentru a arunca în El (v. 31). Isus nu înțelegea comportamentul lor, deoarece nu spusese nimic greșit. Așa că i-a întrebat ce a făcut greșit pentru că ei să arunce cu pietre în El (v. 32). Iudeii au răspuns că Isus a spus o blasfemie, deoarece fiind doar un om, a afirmat că este Dumnezeu (v. 33). Dar este destul de clar că Isus nu a

afirmat că este Dumnezeu; El a afirmat doar că este Hristosul (v. 25). Când a spus că este Dumnezeu? În mod deliberat, iudeii au interpretat greșit cuvintele lui Isus și au pus cuvinte în gura Lui, pentru a-L putea judeca și a avea o scuză pentru a-L condamna la moarte.

6. Isus admite că a spus că este fiul lui Dumnezeu (v. 36), dar spune de asemenea că acest lucru nu înseamnă altceva decât ca Dumnezeu l-a ales, l-a sfințit și l-a trimis în lume (v. 36). Faptul că l-a ales, înseamnă că Dumnezeu l-a ales pentru a împlini un obiectiv anume. Numele arab pentru o astfel de persoană este Mustafa, care înseamnă „Cel ales”. Toți Profeții lui

Dumnezeu merită acest nume. Faptul că Dumnezeu l-a trimis în lume, înseamnă că Isus este Mesagerul Său. Este trimis cu un Mesaj clar de la Dumnezeu. Evident, Dumnezeul care l-a trimis pe Isus în lume nu poate fi Isus însuși.

7. Isus a încercat să le explice iudeilor că, chiar dacă a spus un lucru pe care ei l-au interpretat greșit, și anume că s-a proclamat Dumnezeu, ei ar trebui să-și dea seama că în Biblie sunt câteva persoane numite dumnezei, iar iudeii au fost de acord cu această afirmație (v. 35), așa că nu ar trebui să-L contrazică așa repede pe Isus, ci să-i dea o șansă de a se explica. Pentru a putea înțelege ceea ce Isus voia să

spună aici, [haideți să vedem pasajul din Biblie la care El se referea:](#)

„Eu am zis: «Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt. Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un domnitor oarecare.» (Psalmi, [82:6-7](#))

Acest pasaj din Psalmi ne arată că Dumnezeu a onorat câțiva oameni numindu-i „dumnezei”. Dar bineînțeles, nu erau adevărați dumnezei. Este doar o expresie figurativă, folosită în Biblie. Isus a amintit iudeilor acest pasaj pentru a-i face să-și dea seama că, chiar dacă a spus ceva care i-a făcut să creadă că s-a proclamat Dumnezeu, ar trebui să-i

ia cuvintele ca o expresie figurată, care nu vrea să spună cuvânt cu cuvânt ceea ce pare. De fapt, Isus a declarat că ceea ce a spus într-adevăr este că era „fiul lui Dumnezeu” (v. 36). Spune că dacă alți oameni au fost numiți dumnezei, nu înțelege de ce iudeii se revoltă când El afirmă că este fiul lui Dumnezeu, lucru care înseamnă că Dumnezeu l-a trimis pe Pământ cu un Mesaj și un obiectiv clar.

Deci, adevăratul înțeles al acestui pasaj este ca Isus nu este Dumnezeu. Este un om ales de Dumnezeu (cel numit **Mustafa**) și trimis de Dumnezeu (**Mesagerul lui Dumnezeu**). Când se proclama fiul lui Dumnezeu, nu vrea

să spună nimic mai mult decât acest lucru.

Dar în ciuda acestui studiu al pasajului de mai sus, unii vor insista în a ignora explicația dată de Isus în versetele 34-36. Vor insista în a lua versetul 30 singur, scoțându-l din context și dându-i înțelesul care ei îl vor, adică ca Isus este Dumnezeu. Atunci, ei vor fi de acord cu ceea ce au spus iudeii. Această atitudine conduce la o mare confuzie, cum vom vedea aici.

Chiar dacă versetul 30 este scos din context, și prezentat singur, acest lucru nu rezolvă nimic. Nu face decât să creeze mai multe probleme. Isus nu poate fi același cu Tatăl, deoarece în

Ioan, 14:28 a spus că Tatăl este mai presus ca El. Isus a spus de asemenea că El și Tatăl sunt de fapt doi (Ioan, 8:14-18). Și nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu, chiar dacă pe Isus l-a văzut multă lume (I Ioan, 4:12). Cea mai bună soluție pentru a rezolva această problemă este să urmăm învățăturile lui Isus; atunci vom cunoaște adevărul, și adevărul ne va libera (Ioan, 8:31-32).

Capitolul al II-lea: „Mai înainte să se nască Avraam, sunt eu!”

Ioan 8:58 este unul dintre cele mai greșit folosite versete din Biblie. Deoarece Isus spune în acest vers „Mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu”,

sunt scoase două concluzii de aici: una falsă și una care nu este necesară. Cea de a doua este că dacă Isus a existat înaintea lui Avraam, înseamnă că a existat dintotdeauna. Aceasta este o idee preconcepută. „Mai înainte să se nască Avraam” nu înseamnă „dintotdeauna”. Melchezidek a existat înaintea lui Avraam (Evrei, 7:3), dar asta nu înseamnă că Melchezidek era Dumnezeu. Este evident că nu putem lua o ființă umană, care a fost creată, drept Dumnezeu.

Concluzia falsă este ca atunci când Isus spune „Eu sunt”, pronunță numele lui Dumnezeu pe care acesta i l-a declarat lui Moise în Exod, 3:14-15:

„Dumnezeu a zis lui Moise:
«Eu sunt Cel ce sunt.» Și a adăugat:
«Vei răspunde copiilor lui Israel astfel:
„Cel ce se numește« Eu sunt», m-a
trimis la voi.”» Dumnezeu i-a mai zis
lui Moise: «Așa să vorbești copiilor lui
Israel: „Domnul, Dumnezeul părinților
voștri, Dumnezeul lui Avraam,
Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui
Iacov, m-a trimis la voi.” Acesta este
Numele Meu pentru vecinicie, acesta
este Numele Meu din neam în neam.»”

Biblia este destul de confuză
din acest punct de vedere, deoarece ne
dă trei versiuni ale acestui pasaj, în
care Dumnezeu își dezvăluie numele
lui Moise, iar aceste trei versiuni nu
sunt de acord una cu cealaltă. Ceea ce

putem spune este că numele lui Dumnezeu care a fost revelat este Yahweh. **Să comparăm cele trei versiuni:**

1. Versiunea iehovană (**Exod, 6:28-7:7**) nu spune nimic despre numele lui Dumnezeu, cum că ar fi fost revelat, deoarece conform editorilor, numele de Yahweh era deja cunoscut între israeliți. Ei spun că acest nume era folosit încă de pe vremea lui Enosh, nepotul lui Adam (**Geneza, 4:26**)

2. Versiunea bisericească (**Exod, 6:2-13**) contrazice acest lucru, spunând că acest nume nu era cunoscut

de înainte (Exod, 6:2). Porunca lui Dumnezeu către Moise este:

„De aceea spune copiilor lui Israel: «Eu sunt Yahweh.»” (Exod, 6:6)

3. Dar în versiunea eloiastă (Exod 3:13-22), instrucțiunile lui Dumnezeu pentru Moise sunt diferite:

„Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce se numește „Eu sunt”, m-a trimis la voi.»” (Exod, 3:14)

De aici ar reieși că numele lui Dumnezeu este „Eu sunt”, dar este evident că editorii eloiști au înlocuit numele de „Eu sunt” cu „Yahweh” în aceeași instrucțiune dată în Exod, 6:6.

Chiar dacă Dumnezeu și-a dezvăluit numele de „Eu sunt”, asta nu dovedește că Isus a aplicat acest nume pentru El însuși. Isus nu a spus niciodată că numele său este „Eu sunt”. Este citat că ar fi spus „Mai înainte să se nască Avraam, sunt eu.” Dacă „Eu sunt” este numele lui Isus, atunci am putea înlocui „eu sunt” cu Isus în această frază, deoarece ambele sunt numele lui Isus. Atunci, fraza ar fi „mai înainte să se nască Avraam, Isus”. Dar asta nu are niciun sens. De exemplu, nu avem niciun obstacol în a înlocui numele de „Eu sunt” cu Dumnezeu sau Yahweh în Exod, [3:14](#): „vei răspunde copiilor lui Israel astfel: cel ce se numește Dumnezeu, m-a

trimis la voi” sau “vei răspunde copiilor lui Israel astfel: cel ce se numește Yahweh, m-a trimis la voi”.

Trebuie să insistăm pe faptul că autorul celei de-a patra Evanghelii nu a crezut niciodată ca Isus era Dumnezeu. Asta dovedește că Isus nu a spus niciodată că este Dumnezeu. Altfel, cum ar fi posibil ca autorul celei de-a patra Evanghelii nu știa acest lucru? El credea că Tatăl este Singurul adevărat Dumnezeu, și ca Isus era Hristosul și Mesagerul Său:

„Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan, 17:3)

Mergând mai departe, există o diferență în versiunea grecească a Bibliei, care se pierde în versiunile traduse. În versiunea „Septuaginta” în grecește a Vechiului Testament, originalul grecesc al numelui „eu sunt” este „ho on”. Dacă autorul celei de-a patra Evanghelii vroia să arate ca Isus a repetat această frază, nu ar fi terminat în a-1 fi citat pe Isus spunând: „Mai înainte să se nască Avraam, ho on”. Dar fraza pe care a scris-o este „Mai înainte să se nască Avraam, ego eimi”. Cititorii manuscriselor grecești își pot da seama că ceea ce spune Isus în Ioan, 8:58 este diferit de ceea ce spune Dumnezeu în Exod, 3:14. Și asta este

cea ce autorul acestei Evanghelii a încercat să arate.

Versiunea „Peshitta” siriană a Bibliei, una dintre cele mai vechi existente, scrie în Ioan, 8:58: „mai înainte să se nască Avraam, eram eu”. S-a schimbat această frază de către autorii celorlalte versiuni? Cum putem ști acest lucru? Să supunem ca aceasta este fraza originală, atunci cei care se bazează pe interpretarea comună a editorilor actuali vor fi dezamăgiți în Ziua Judecării de Apoi. De ce să nu ne bazăm pe mai multe versete din Biblie, de exemplu pe unul în care Isus se diferențiază în mod clar de Dumnezeu? Să luăm acest verset drept exemplu, **în care Isus spune dușmanilor săi:**

„Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu.” (Ioan, 8:40)

Atunci, cine este Isus? Un om care a predicat adevărul pe care l-a auzit de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, era un Mesager al lui Dumnezeu. Când un lucru ca acesta este clar spus de către Isus însuși, de ce ne luptăm cu pasajele care nu sunt așa de clare și încercăm să le amestecăm până reiese contrariul de ce vor să spună în realitate? Oricine vrea să demonstreze că Isus este Dumnezeu, ar trebui să caute dovezi clare în Biblie. Dar în Biblie nu există așa ceva. Aceasta spune iarăși și iarăși

ca Isus nu este Dumnezeu, ci Robul și Trimisul lui Dumnezeu.

În capitolul 9, versetul 35 din Ioan, Isus spune că este „fiul Omului”. Și oricine cunoaște Biblia, precum evreii cărora li se adresa Isus, știe că Dumnezeu nu poate fi „fiul Omului”. Biblia afirmă că Dumnezeu nu este nici om, **nici fiu de om:**

„Dumnezeu nu este un om ca să mintă,
Nici un fiu al omului, ca să-I pară rău”
(**Numeri, 23:19**)

„Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare, și stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu cât mai puțin

omul, care nu este decât un vierme, fiul omului, care nu este decât un viermușor!” (Iov, 25:4-6)

Capitolul al III-lea: „Fecioara va rămâne însărcinată”

Isaia, 7:14 este unul dintre versetele Bibliei cel mai greșit înțelese. Acest pasaj, într-o traducere defectuoasă, **înseamnă**:

„Fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuil, care, tălmăcit, **înseamnă**: Dumnezeu este cu noi” (Matei, 1:23)

Deoarece Matei aplica această profeție pentru Isus, se crede, în mod greșit, ca acest lucru dovedește că Isus

este Dumnezeu. În primul rând, Matei nu a avut niciodată intenția de a-l ilustra pe Isus ca Dumnezeu. Credința în divinitatea lui Isus a luat naștere cu mult după scrierea Evangheliei după Matei. Această Evanghelie dovedește, între altele, ca Isus este un Rob a lui Dumnezeu (vezi de exemplu Matei 12:18, 24:36 sau 27:46). În al doilea rând, numele dat unui individ în Biblie, nu poate dovedi că acesta este Dumnezeu. De exemplu, „Elijah” înseamnă „Iehova Dumnezeu”. Asta înseamnă că Elijah este Iehova Dumnezeu? Sigur că nu! La fel, numele de Emanuil nu dovedește că Isus este „Dumnezeu cu noi”. Și nici numele „Elihu” (care înseamnă

„Dumnezeu însuși”) nu dovedește că Elihu este Dumnezeu însuși. În al treilea rând, **chiar dacă profeția din Matei 1:23** se referă în mod indirect la Isus, **profeția din Isaia 7:14** se referă în mod direct la un copil născut pe timpul lui Isaia. Acel copil se numea Emanuil (**Dumnezeu cu noi**) și era semnalul dat de Dumnezeu regelui Ahaz că îl va ajuta pe acesta și pe poporul său. Promisiunea lui Dumnezeu pentru regele Ahaz, este că până când acest copil va putea distinge răul de bine, dușmanii regelui vor fi învinși cu ajutorul lui Dumnezeu. Trebuie citi întreg capitolul 7 din Isaia pentru a înțelege corect acest pasaj.

Nu este corect să scoatem un verset din context și să-i dăm un înțeles diferit. Acest copil s-a născut într-adevăr, și Dumnezeu l-a numit **Emanuil**:

„Iar aripile întinse ale oastei lui vor umplea întinderea țării tale, Emanuele!” (Isaia, 8:8)

Dacă regele Ahaz ar fi trebuit să aștepte 700 de ani până la nașterea lui Isus pentru a primi ajutorul lui Dumnezeu, el și poporul său ar fi pierit mult înainte de a primi acest ajutor. Atunci, care ar fi fost scopul unei astfel de promisiuni? Promisiunea era pentru un anumit timp. Profeția nu se referea la Isus, care trebuia să se nască câteva

sute de ani mai târziu, ci la un copil care s-a născut în timpul regelui Ahaz.

Un alt punct pentru a lua în considerare este că acest copil despre care este vorba, la început nu ar fi capabil să distingă răul de bine. Cei care afirmă că acest copil este Isus, nu ar trebui să spună că Isus este Dumnezeu, deoarece niciodată Dumnezeu nu a fost incapabil să distingă răul de bine.

Matei a aplicat în mod greșit această profeție lui Isus, deoarece Isus s-a născut dintr-o fecioară, iar textul vorbește despre o fecioară care va naște. Matei se baza pe versiunea „Septuaginta” grecească a Bibliei, în

care în Isaia 7:14 este folosit cuvântul „parthenos”, care însemna fecioară. Dar cartea lui Isaia a fost scrisă în ebraică. Pentru a afla ceea ce vroia să spună într-adevăr acest pasaj, trebuie să ne întoarcem la manuscrisele originale ebraice. În aceste manuscrise, în loc de fecioară, apare cuvântul evreiesc „almah” care înseamnă „fată tânără, de vârsta măritişului”. Dacă autorul cărţii lui Isaia ar fi vrut să spună fecioară, atunci ar fi trebuit să folosească cuvântul evreiesc „bethulah”, care înseamnă „fecioară”. Dar nu au făcut așa. De aceea, Versiunea Standard Revizuită a Bibliei (precum și multe altele) folosesc

terminul de „fată tânără” în loc de „fecioară”.

Isus a fost într-adevăr născut dintr-o fecioară; atât Biblia, cât și Coranul confirmă acest lucru. Dar Isaia, 7:14, nu vorbește despre sarcina unei fecioare, și nu se referă la Isus. Isus nu a fost niciodată numit „Emanuil” în Biblie. **Îngerul a anunțat numele sau drept de „Isus”:**

„Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.” (Luca, 1:31)

Capitolul al IV-lea: „Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl”

În Ioan, 14:9 Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!) este citat spunând:

„Cine m-a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl.” Acest pasaj este deseori greșit interpretat pentru a demonstra divinitatea lui Isus. Dar Isus a spus în mod clar:

„Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însus despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața.” (Ioan, 5:37)

Cei care spun că Isus este Dumnezeu contrazic ceea ce Isus însuși a spus. Dacă Isus ar fi Dumnezeu, de ce le-ar fi spus oamenilor care Îl priveau ca ei niciodată nu l-au văzut pe Dumnezeu?

Și de ce autorul primei scrisori a lui Ioan a scris, la șaptezeci de ani după ce Isus a fost ridicat la Cer, că nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu, știind că mulți oameni Îl văzuseră pe Isus?

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (I Ioan, 4:12)

Înțelesul pasajului Ioan, 14:9 nu este ca Isus este Dumnezeu, ci că, cunoscându-l pe Isus, se cunoaște Dumnezeu, deoarece Isus predica despre Dumnezeu. Acest înțeles este confirmat în Ioan, 1:18:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este

în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”

În capitolul 17 a aceleași Evanghelii, versetul 3, **Isus declara:**

„Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

Capitolul al V-lea: „Cel ce a fost arătat în trup”

I Timotei, 3:16, este deseori citat pentru a arăta că „Dumnezeu s-a arătat în trup”. Așa este cum apare în cele mai noi manuscrise ale Bibliei. Cele mai vechi și viabile manuscrise (**Codex Sinaiticus și Codex Vaticanus**) se

referă în mod clar la Isus. Dar acest pasaj nu demonstrează că Isus este Dumnezeu, ci reflectă doctrina lui Pavel, care spune că înainte ca Isus să se arate în trup, era o ființă mai presus decât omul, dar inferioară lui Dumnezeu. Pavel scrie în prima scrisoare către Corinteni, **11:3**:

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos.”

Capitolul al VI-lea: „Dumnezeu tare, tatăl vecinilor”

Isaia, **9:6** vorbește despre cineva al cărui nume ar trebui să fie Minunatul,

Sfătuitoarul, Dumnezeu Tare, Tatăl Veciniciilor, Prințul Păcii. Ni se spunea adesea ca asta este o profeție despre Isus, care dovedește că Isus este Dumnezeu. Dar problema acestei profeții nu poate fi ignorată de nimeni. Dacă o luăm cuvânt cu cuvânt, atunci Isus ar trebuie să fie Tatăl Veciniciilor. Dar Isus ne-a spus în mod clar că El nu este Tatăl:

„Și Tată să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în Ceruri.” (Matei, 23:9)

Atunci, dacă Isus nu era „Tatăl Veciniciilor”, nu era nici „Dumnezeu tare”. Ori luăm pasajul la modul literal,

și atunci contrazice învățăturile lui Isus, ori îl luăm la modul figurat, și atunci „Tatăl Veciniciilor” nu înseamnă „tatăl veciniciilor” și “Dumnezeu Tare” nu înseamnă “Dumnezeu Tare”.

Partea a IV-a: A fost Isus Perfectul Dumnezeu și om perfect în același timp?

Capitolul I: A fost Isus Dumnezeul Perfect și omul perfect în același timp?

Conform credinței creștin-ortodoxe, Isus era Perfectul Dumnezeu și Omul perfect în același timp. Această credință este necesară pentru

Salvare, după cum cred mulți creștini. Mulți învățați creștini moderni resping această idee, nu numai pentru că este greu de înțeles, dar și pentru că este lipsită de sens. Această doctrină nu poate fi susținută în niciun mod lipsit de contradicții. Este imposibil ca Isus să fi fost Dumnezeu Perfect și Omul perfect în același timp, deoarece aceasta ar însemna să fi fost finit și infinit în același timp, că ar fi fost failibil și infailibil în același timp. Așa ceva nu se poate.

Ceea ce această credință neagă este, de asemenea, destul de semnificant. Credința a fost formulată ca răspuns la cererile unor vechi grupuri creștine, așa că conține clauze

care neagă credințele acelor grupuri. Ca răspuns Arianilor, care credeau că Isus nu era Dumnezeu, Consiliul din Niceea (anul 325) a decretat că Isus era Dumnezeu Atotputernicul. Ca răspuns Apolirianilor, care credeau că Isus era Dumnezeu, dar nu complet uman, Consiliul din Constantinopol (anul 381) a decretat că Isus era complet uman. Apoi a existat Nestorianismul, care a început când Nestorius a negat că Maria ar putea fi numită „mama lui Dumnezeu”. Pentru el, Maria era doar mama omului Isus. Acest lucru implică faptul că există doi Hristoși: unul divin, celălalt uman. Ca răspuns Nestorianismului, Consiliul din Ephesus (anul 431) a decretat că cele

două firi ale lui Isus nu pot fi separate. Tot ceea ce face Isus este făcut de cele două firi împreună. Așa că, orice I s-a întâmplat, s-a întâmplat atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu. Deci, Maria i-a născut pe amândoi, amândoi au murit pe cruce, etc. Un alt consiliu, Consiliul din Chalcedon (anul 451) a dat acestei credințe ultimele retușuri, iar crezul Atanasian a fost declarat principala biserică învățătoricească. Majoritatea creștinilor nu sunt familiarizați cu detaliile implicațiilor acestui crez, iar în propriile lor minți îl închipuie pe Isus în unul din modurile pe care crezul le neagă. Această tendință rezultă din faptul că definiția pe care o dă crezul acesta lui Isus este imposibil

de înțeles de către mintea umană. Se pot doar repetă cuvintele, dar nu se poate ajunge la înțelesul acestei credințe. Deci, majoritatea repetă crezul cu gura, dar mintea lor creează imagini mai comprehensive ale lui Isus, chiar dacă aceste imagini au fost declarate eretice de către Biserică.

Doctrina ortodoxă este imposibilă din punct de vedere logic. După cum spune Huston Smith, un învățat în religie comparată, nu ar fi fost atât de imposibilă dacă acest crez ar fi spus că Isus avea ceva divin și ceva uman în El. Dar acest lucru, crezul îl neagă. Pentru creștinii ortodocși, Isus nu poate avea doar câteva calități umane – trebuie să le

aibă pe toate. Trebuie să fie complet uman. În același timp, nu poate avea doar câteva calități divine – trebuie să le aibă pe toate. Trebuie să fie de asemenea, complet divin. Acest lucru este imposibil, deoarece pentru a fi complet divin, ar trebui să fie lipsit de limitări umane. Dacă are o singură limitare umană, atunci nu poate fi Dumnezeu. Dar, conform crezului, are toate limitările umane. Atunci, cum poate fi Dumnezeu? Huston Smith numește acest lucru o contradicție evidentă. În cartea sa, „Religiile Lumii”, **el scrie:**

„Ar trebui să începem cu doctrina Încarnării, care a durat câteva sute de ani până s-a fixat. Încă mai

susține că Dumnezeu s-a încarnat în Hristos, luând astfel o formă umană, deci Hristos este Dumnezeu-Om; este simultan complet divin și complet uman. Spunând că acest lucru este paradoxal, este un mod copasiv de a prezenta problema. Dacă doctrina ar fi susținut că Isus era jumătate uman și jumătate divin, sau că era divin din anumite puncte de vedere și uman din altele, mințile noastre nu s-ar confunda atât de mult.” (Religiile Lumii)

Dacă ar fi spus că Isus era în parte uman și în parte divin, acest lucru nu ar fi fost imposibil din punct de vedere logic, dar imposibil din punctul de vedere al Scripturilor. Biblia nu ne arată în niciun loc că Isus ar fi fost

divin. Iar dacă ar fi fost doar în parte divin, atunci nu ar fi putut fi Dumnezeu Atotputernic din Vechiul și Noul Testament. Dumnezeu este Atotputernic, nu doar în parte puternic. Dumnezeu este Atoatecunoscător, nu în parte cunoscător.

C. Randolph Ross este creștin. În cartea sa, „Bunul Simț al Creștinismului” deliberează punctul de vedere al ortodoxismului „nu pentru că este greu de înțeles”, ci pentru că „este lipsit de sens”. Îl respinge deoarece „este imposibil”, spune el. Argumentele sale sunt atât de persuasive, încât nu pot face altceva decât să le repet. A fi uman înseamnă a fi limitat, a avea lacune de cunoaștere,

a fi predispus la a greși, a fi imperfect. **A fi Dumnezeu înseamnă exact opusul:** nelimitat, atotcunoscător, infailibil, perfect. Nu poți avea ambele stări. Nu poți spune despre o persoană că are amândouă stările. Ori era unul, ori celălalt.

Capitolul al II-lea: Acesta nu este un paradox

Acelora care spun că acesta este un paradox, Ross le răspunde frumos și politicos. În primul rând, este important să înțelegem ce este un paradox. Un paradox este ceva ce pare imposibil, dar se poate demonstra că este adevărat. Pe de altă parte, crezul ortodox pare a fi adevărat pentru unii

oameni, dar logica a demonstrat că este fals. Ross argumentează acest lucru cu un exemplu:

„Ah!, vor spune unii. Acesta este paradoxul! Nu, nu este un paradox. Ceea ce voi spuneți este foarte important, așa că luați notițe: un paradox este ceva ce pare imposibil, dar se poate demonstra că este adevărat. Astfel, un paradox este când un savant a analizat atent bondarii și a ajuns la concluzia că, potrivit legilor fizicii, aceștia nu pot zbura. Era contradictoriu și aparent imposibil, dar bondarii totuși pot zbura. În orice caz, faptul că un individ este perfect și imperfect în același timp este contrariul acestui paradox: poate părea

adevărat pentru unii, dar nu se poate demonstra că este adevărat. Și nu este imposibil numai potrivit legilor naturii (care ar putea să greșească, așa cum se întâmplă cu bondarii), ci și potrivit logicii pe care se bazează raționamentul uman.”

Haideți să dezvoltăm acest ultim punct de vedere. Studiile umane și analizele pot fi greșite. Acest lucru s-a întâmplat cu savantul care a demonstrat că potrivit legilor fizicii, bondarii nu pot zbura. Morala acestui lucru este că cunoștințele noastre despre legile naturii sunt în continuă creștere. Cunoștințele noi afirmă întotdeauna că cele vechi erau greșite. Dar cu regulile logicii, lucrurile stau

altfel. Ceea ce este adevărat prin definiție, va rămâne adevărat, doar dacă nu redefinim acest lucru. De exemplu, $2+2=4$. Această operație va rămâne adevărată pentru totdeauna. Singurul mod prin care această operație devine falsă, este să schimbăm definiția componentelor. Acum, prin definiție, un lucru nu poate fi opusul sau. Un lucru nu poate fi perfect și imperfect în același timp. Prezența uneia din aceste calități implica absența celeilalte. Așa că Isus era ori uman, ori divin. Nu poate fi amândoi. Ross este foarte elocvent cu privire la acest lucru. A spune că cineva este perfect și imperfect, este ca și cum ai

spune că ai văzut un cerc pătrat. Este imposibil.

„A-i spune că cercul nu era rotund, și în acest caz nu era un cerc? Sau ai spune că pătratul era circular? Acesta nu este un paradox; acesta este o prostie fără sens, oricâtă imaginație ai avea.”

Dificultatea nu este a crede ceea ce spune acest crez. Problema este că acest crez, în efect, nu spune nimic. Când ni se vorbește despre două opusuri, **ce ar trebui să credem? Ross mai spune:**

„A spune că cineva este perfect și imperfect în același timp, este ca și

cum ai spune că X și non-X sunt amândouă adevărate. Asta înseamnă ori a abandona înțelesul acestor cuvinte ori a abandona logica, și în ambele cazuri înseamnă că vorbim prostii fără sens.”

Ortodocșii spun că Isus era imperfect, cu privire la natura sa umană și perfect cu privire la natura sa divină. Problema acestei idei este că implică existența a două persoane în corpul unuia singur, **în Isus**: una perfectă și una imperfectă. Pentru aceasta, ar avea nevoie de două intelecte, două voințe, două caractere.

Dar crezul nu accepta această concluzie evidentă și insistă că Isus nu ar fi fost două persoane, ci una singură.

Acum, această persoană ar fi trebuit să fie ori perfectă, ori nu, ori infailibilă, ori nu, limitată în cunoștințe, ori nu. Nu se poate spune despre aceiași persoană că ar avea ambele calități în același timp. Conform religiei creștine, când Isus s-a înfruntat la moartea pe cruce, s-a înfruntat cu credința umană că va fi înviat după trei zile, ori s-a înfruntat cu siguranță divină ca sigur va fi înviat. Dacă a crezut cu credința umană în puterea lui Dumnezeu de a-L învia, atunci nu era Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă s-a înfruntat la moarte cu siguranță divină că va învia sigur, atunci nu și-a asumat niciun risc în a se lăsa crucificat. Dacă latura sa divină știa că va fi înviat, și El nu știa, atunci

ajungem iar la concluzia că erau două persoane, și nu una.

Acest crez este și mai greu de explicat dacă ne raportăm la faptele făcute de Isus, **relatate în Evangheliile și dacă ne întrebăm cine a făcut aceste fapte**: latura umană, latura divină sau ambele?

În primul rând, să luăm în considerare episodul în care Isus blesteamă un smochin pentru că nu avea fructe, **care apare în Evanghelia după Marcu**:

„A doua zi, după ce au ieșit din Betania, Isus a flămânzit. A zărit de departe un smochin, care avea frunze,

și a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor. Atunci a luat cuvântul, și a zis smochinului: «În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!» Și ucenicii au auzit aceste vorbe.” (Marcu, 11:12-14)

Ca rezultat, smochinul s-a uscat din rădăcini:

„Dimineața, când treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini.” (Marcu, 11:20)

Câteva lucruri ies în evidență din acest pasaj:

1. Isus nu știa că smochinul nu avea fructe până când nu s-a apropiat de el și a văzut că nu avea decât frunze.

2. Când Isus a văzut frunzele de la distanță, Isus a sperat că smochinul să aibă fructe.

3. Nu era sezonul smochinelor și de aceea copacul nu avea fructe. Acest comentariu, făcut de Marcu, evident, ne arată ca acela era un copac bun. Dacă smochinul ar fi fost uscat, comentariul lui Marcu despre sezonul smochinelor nu ar fi avut niciun rost.

4. Isus nu știa că nu era sezonul smochinelor. Dacă ar fi știut acest

lucru, nu s-ar fi așteptat ca smochinul să aibă fructe și nu l-ar fi blestemat pentru că nu avea smochine

5. Totul a început când lui Isus i s-a făcut foame.

Este ușor de înțeles că omului Isus i s-a făcut foame și că omul Isus nu știa că nu este sezonul smochinelor și de aceea se aștepta ca copacul să aibă fructe. Isus divinul ar fi știut aceste lucruri și nu ar fi trebuit să se ducă până la copac pentru a descoperi că nu are fructe; în primul rând, lui Isus cel divin nu i s-ar fi făcut foame. Dar blestemarea copacului este puțin mai dificilă pentru cei care acceptă divinitatea lui Isus. Aceștia spun că

miracolele sale sunt făcute de latura divină. Bine! Atunci, latura divină a lui Isus a blestemat copacul. Dar, de ce? De ce să strice un copac care, după părerea lui Marcu, era un copac bun? Când ar fi venit sezonul smochinelor, acest copac ar fi dat fructe pentru mulți flămânzi. Motivul este că omul Isus a făcut o greșeală. Dar de ce Isus cel divin a acționat pe baza greșelii omului Isus? Minteă umană a lui Isus ghida latura Sa divină? De fapt, nu există nicio garanție pentru toate aceste speculații, deoarece nicăieri în Scripturi nu spune că Isus ar avea două laturi (**firi**). Cei care vor să creadă contrariul Scripturilor, ca Isus ar fi

complet uman, dar și complet divin,
pot specula în continuare.

Unii ar spune că orice este posibil cu Dumnezeu și că aici folosim cuvintele cu înțelesul lor uman. Este adevărat. Orice este posibil cu Dumnezeu. Noi credem în acest lucru. Dacă îmi spui că Dumnezeu a făcut asta și asta, sau ca Dumnezeu a spus așa sau așa, nu aș spune că este imposibil. Dar dacă ai spune „Dumnezeu a făcut și nu a făcut” sau „Dumnezeu a spus și nu a spus” sau „Dumnezeu este și nu este”? Afirmațiile tale sunt lipsite de sens. Când spui că Isus este omul perfect și Dumnezeul perfect în același timp, îmi

spui două lucruri complet opuse. Deci, **eu îți răspund:** „Imposibil!”

Deci, ceea ce avem nevoie este să auzim acest crez spus cu sens. Dacă crezi că cuvintele ar avea un sens diferit sau mai profund atunci când se aplică lui Dumnezeu, nu pot să nu fiu de acord cu tine. Dar aș vrea să știu cu ce înțeles se folosesc aceste cuvinte.

Ross explică:

„Dacă ați vrea să redefiniți vreun cuvânt din acestea, mi se pare bine, atâta timp cât ne puteți spune care este noul înțeles folosit. În mod frecvent, dacă nu se poate preciza cu exactitate care este înțelesul nou al acestor cuvinte, nu poate fi sigur dacă se pot

uni într-un mod logic. Acesta, bineînțeles, este doar un efort de a îneca cerințele logicii. Dar dacă nu știi înțelesul cuvintelor pe care le aplici lui Isus, atunci spui doar “Isus este X” și „Isus este Y”, unde X și Y sunt necunoscute. Acest lucru înseamnă, bineînțeles, să nu spui de fapt, nimic”

Ca rezultat al acestei confuzii, mulți creștini au ajuns la concluzia că Isus avea două firi, dar separate. Câteodată se purta ca un om, câteodată ca Dumnezeu. Acest lucru, bineînțeles, nu este susținut de Scripturi, și ar fi fost mai înțelept din partea lor să ajungă la concluzia Scripturilor, ca Isus era un om și un rob a lui Dumnezeu.

William Ellery Charming este unul dintre mulții creștini care a ajuns la concluzia Scripturilor. **El a scris:**

„Unde găsim, în Noul Testament, frazeologia care abundă în cărțile despre Trinitate, **care reiese din doctrina dublei firi a lui Isus? Unde a spus acest dascăl divin:** asta o spun că Dumnezeu, asta o spun ca om; acest lucru este adevărat pentru latura umană, acesta pentru latura divină? Unde, în Epistole, găsim cea mai mică urmă a acestei ciudate frazeologii? Nicăieri. În acea epocă, nu era nevoie de așa ceva. A apărut datorită greșelilor generațiilor următoare. Deci, credem că Hristos este o singură ființă, un singur intelect, și așa putea să adaug

că este o ființă diferită de Dumnezeu, nu același cu Tatăl. Isus, în rugăciunile Sale, vorbea tot timpul cu Dumnezeu. Acest cuvânt era tot timpul în gura Sa. Atunci întrebam, **cu acest cuvânt se referea la El însuși? Și putem răspunde:** niciodată! În mod contrar, deseori s-a diferențiat de Dumnezeu, și la fel au făcut și discipolii Săi”
(William Ellery Charming,
Creștinismul Unitar și alte Eseuri,
editat de Irving H. Bartlett în SUA)

Charming a ajuns la concluzia că doctrina celor două firi ale lui Isus este atât de „ciudată, dificilă și diferită de toate ideile anterioare ale omenirii” încât ar fi trebuit să fie explicat în mod clar în Biblie și ar fi fost „în mod

necesar, una din credințele fundamentale ale creștinismului”. Dar, în Biblie nu găsim această doctrină.

Unii creștini spun totuși că sunt pasaje în Biblie care îi atribuie calități divine lui Isus, și altele calități umane, și pentru a explica acest lucru este nevoie de a formula această doctrină.

Charming explică însă acest lucru spunând că aceste pasaje care par că îi atribuie calități divine lui Isus pot fi ușor explicate fără a ne referi la doctrina. **El privește cu dispreț ceea ce acești creștini cred:**

„Cu alte cuvinte, pentru a înțelege aceste pasaje, care pot fi explicate în parte, dacă nu în totalitate în mod critic, trebuie să inventăm o ipoteză

mult mai dificilă, plină de absurdități. Ca să găsim ieșirea din labirint ne bazăm pe un indiciu care ne conduce pe cai de unde este și mai greu de ieșit.”

Mulți alții, la fel ca Charming, după studii importante, au ajuns la concluzia că Isus era doar un om trimis de Dumnezeu pentru a-I transmite Mesajul. Faptele pe care le-a făcut au fost cu ajutorul sau prin intermediul lui Dumnezeu. Cartea „Mitul Dumnezeului Încarnat”, editată de John Hick, este o colecție de eseuri scrise de teologi creștini practicanți și oameni aii Bisericii Creștine. Oricine mai are vreo îndoială cu privire la

acest lucru, ar trebui să citească această carte.

În sfârșit, trebuie să ne rugăm la Dumnezeu să ne îndrume. A trimis ultima sa carte, Coranul, pentru a salva omenirea de capcanele dogmelor și doctrinelor inventate de către biserică. **Coranul se adresează creștinilor și evreilor:**

„O, oameni ai Scripturii! A venit la voi Trimisul Nostru ca să vă arate multe lucruri din cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah. ~ Prin ea Allah îi călăuzește pe căile păcii și mântuirii pe aceia care caută

mulțumirea Lui. Și El îi scoate din întunericuri la lumină, prin Grația Sa, și îi călăuzește pe un drum drept.”
[Coran, 5:15-16]

Și mai spune:

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii! Nu treceți în credința voastră peste adevăr și nu urmați poftele unor oameni care sunt rătăciți, de mai înainte, și care i-au dus întru rătăcire pre mulți și s-au abătut de la Calea cea Dreaptă!»” [Coran, 5:77]

Haideți să ne rugăm lui Allah pentru Ajutorul Său. Nimic nu este posibil fără Ajutorul Său. O, Allah!

Îndrumă-ne pe noi și pe toate omenirea pe Calea cea Dreaptă! Amin!

Partea a V-a: Câteva fraze uitate ale lui Isus

Orice creștin îl poate numi „Tată” pe Dumnezeu, conform Bibliei?

La sfârșitul misiunii Sale, Isus a lăsat vorba destul de clară că Dumnezeu nu este numai Tatăl Său, ci Tatăl tuturor oamenilor, și chiar și Dumnezeul Sau, pe care L-a adorat tot timpul cât a durat misiunea Să pa Pământ. **Isus a spus:**

„Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” (Ioan, 20:17)

Pavel a spus, de asemenea, destul de clar, că orice credincios Îl poate numi „Tată” pe Dumnezeu. **El a spus:**

„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, **care ne face să strigăm: «Ava!»** adică: **«Tată».**” (Romani, 8:15)

Isus a spus mulțimii care Îl asculta și discipolilor Săi:

„Și Tată să nu numiți pe nimeni pe Pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în Ceruri.” (Matei, 23:9)

După cum spune Matei, Isus a învățat mulțimea care Îl asculta să Îl numească

„Tată” pe Dumnezeu. **Le-a spus oamenilor:**

„Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în Ceruri! Sfințească-se Numele Tău.” (Matei, 6:9)

A spus în mod clar Isus că nu este Dumnezeu?

În Biblie găsim scris:

„Pentru ce Mă numești bun? i-a zis Isus. **Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.**” (Marcu, 10:18)

Un om a alergat spre Isus și a îngenunchiat în fața lui, numindu-l „bunule învățător”. Isus a folosit acest

lucru pentru a explica oamenilor că nu trebuie să I se roage lui, deoarece nicio ființă umană nu merită să se roage la ea, ci doar lui Dumnezeu. **Isus a spus:**

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi” (Ioan, 5:30)

și „...fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan, 14:31)

Nu este nevoie să spunem că Dumnezeu nu primește porunci de la nimeni, și că face ceea ce El vrea. Isus a spus, **de asemenea:**

„Cuvintele, pe cari vi le spun Eu, nu le spun de la Mine.” (Ioan, 14:10)

„...nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.” (Ioan, 8:28)

Dumnezeu are autoritate completa și cunoștințe nelimitate. Nu poate fi învățat, ci El învață. **Isus a spus:**

„Tatăl este mai mare decât Mine”
(Ioan, 14:28)

Majoritatea oamenilor uită acest lucru și spun că Isus este egal cu Tatăl. Pe cine ar trebui să crede? Pe oameni sau pe Isus?

Vorbind despre Ziua Judecării, **Isus a spus:**

„Despre ziua aceea și despre ceasul acela, **nu știe nimeni**: nici Îngerii din Ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”
(Matei, 24:36)

Isus s-a înălțat singur la Cer? Nu!
Dumnezeu L-a înălțat (**vezi Faptele Apostolilor, capitolul 2**). Isus nu avea puterea de a se înălța singur la Cer.
Dumnezeu a făcut acest lucru, așa cum indică autorul Faptelor Apostolilor.

Isus se ruga lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se roagă la nimeni. Isus se ruga, **spunând**: „Ava, - adică Tată, - Ție toate lucrurile Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.” (Marcu, 14:36)

Isus a căzut cu fața la pământ, impolrându-L pe Dumnezeu să-l salveze de la moarte. Acest lucru arată ca Isus avea o altă voința decât Voința lui Dumnezeu. Autorii Evangheliilor după Matei, după Marcu și după Luca ne spun că dorința lui Isus era ca Dumnezeu să-L salveze de la moarte. Acest lucru arată ca Isus avea o altă Voință decât Dumnezeu, cel puțin în acel moment. Deci, nu era Dumnezeu. Într-o clipă de disperare, **Isus a strigat:**

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei, 27:46)

Isus nu știa că un smochin nu avea fructe. Îi era foame. Și văzând din depărtare un smochin înfrunzit, s-a

apropiat să vadă dacă avea fructe.
Când a ajuns lângă el, nu a găsit decât
frunze, **pentru că nu era sezonul
smochinelor:**

„Isus a flămânzit. A zărit de departe
un smochin, care avea frunze, și a
venit să vadă poate va găsi ceva în el.
S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit
decât frunze, căci nu era încă vremea
smochinelor.” (Marcu, 11:12-13)

Biblia îl numește pe Isus „robul lui
Dumnezeu”:

„Iată Robul Meu, pe care L-am ales.”
(Matei, 12:18)

În acest pasaj, **Dumnezeu îl numește
pe Isus „robul” Său:**

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său, Isus.” (Faptele Apostolilor, 3:13)

„În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu.” (Faptele Apostolilor, 4:27)

Toți, cu excepția lui Dumnezeu, sunt robi ai lui Dumnezeu. Isus, de asemenea, este robul lui Dumnezeu.

Cine este adevăratul autor al miracolelor? Biblia spune că Dumnezeu a făcut aceste miracole prin intermediul lui Isus:

„Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin

minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți” (Faptele Apostolilor, 2:22)

Majoritatea oamenilor spune că, deoarece Isus a făcut multe miracole, trebuie să fie Dumnezeu. Dar, în acest pasaj, vedem că Dumnezeu a făcut aceste miracole; Isus era un instrument folosit de Dumnezeu pentru a-și îndeplini scopul. Isus era un om trimis de Dumnezeu. Un om corect și drept.

Poate Isus garanta poziții?

„A ședea la dreapta și la stânga Mea, nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru cari a fost

pregătită de Tatăl Meu.” (Matei, 20:23)

Deci, dacă vrem să ne asigurăm poziția în viața de după moarte, trebuie să întoarcem la Dumnezeu și să ne rugăm la El să ne-o păstreze.

O frază greșit interpretata este:

„Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan, 10:30)

Oamenilor le place să citeze această frază pentru a demonstra că Isus este Dumnezeu, dar uita de următoarea frază:

„Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe cari Mi i-ai dat, pentru că

ei să fie una, cum suntem și noi.”

(Ioan, 17:11)

Asta ne arată că ceea ce voia să spună fraza este că sunt una în același scop, același obiectiv, și nu una în aceeași persoană. Apostolii nu puteau deveni o singură persoană, dar puteau urmări același obiectiv. Deci, putem spune că aveau același obiectiv, ca și Isus cu Dumnezeu.

A spus Isus tot ceea ce pretinde Ioan?

Să luăm în considerare următoarele fraze ale lui Isus, **pe care le întâlnim în Evanghelia după Ioan:**

Ioan, 14:9: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”

Ioan, 6:35: „Isus le-a zis: Eu sunt Pâinea vieții.”

Ioan, 8:12: „Eu sunt Lumina lumii.”

Ioan, 8:58: „Mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”

Ioan, 10:7: „Eu sunt ușa oilor.”

Ioan, 11:25: „Eu sunt învierea și viața.”

Ioan, 14:6: „Eu sunt calea, adevărul și viața.”

Ioan, 15:1: „Eu sunt adevărata viață.”

Învățații creștini spun că dacă Isus ar fi rostit toate aceste afirmații despre El, primele trei Evanghelii le-ar fi menționat și ele. Marcu a fost scris aproximativ în anul 70 d.Cr., urmat de Matei și Luca undeva între 80-90 d.Cr., și ultima Ioan, în jur de anul 100 d.Cr. Învățatul creștin James Dunn, scrie în cartea sa „Evidențe despre Isus”:

„Dacă făceau parte din cuvintele originale ale lui Isus, cum este posibil că doar Ioan le-a cules, și ceilalți trei nu? Mă puteți numi sceptic, dar mi se pare aproape incredibil ca aceste cuvinte au fost neglijate, dacă făceau parte din învățăturile lui Isus. Dacă „Eu sunt” făcea parte din frază

originală, atunci este foarte greu de explicat de ce niciunul din ceilalți trei evangheliști nu le-au folosit.”

În același mod, Noua Biblie Americană ne spune în introducere, sub titlul “Cum să citești Biblia”:

„Este dificil de știut dacă cuvintele și frazele atribuite lui Isus sunt scrise exact așa cum le-a spus El. Biserica era așa de convinsă că Isus învață prin intermediul său, astfel încât și-a exersat învățăturile în concordanță cu spusele atribuite lui Isus.”

Ceea ce întâlnim în Evanghelia după Ioan este ceea ce oamenii spuneau despre Isus pe timpul când a fost scrisă

această Evanghelie (aproximativ 70 de ani de la înălțarea lui Isus la Cer).

Autorul Evangheliei a exprimat pur și simplu aceste idei ca și când ar fi fost spuse de Isus însuși. Reverendul James Dunn spune în cartea sa că, aproape sigur, autorul cele de-a patra Evanghelii „nu se preocupă de problemele care îi tulbură pe unii creștini din ziua de azi – a spus Isus într-adevăr acest lucru? A folosit exact aceste cuvinte? Și așa mai departe.”

Învățații au ajuns la concluzia că această Evanghelie a fost scrisă, original, într-o formă destul de simplă. Dar mai târziu, după cum se spune în Noua Biblie din Ierusalem, a fost “amplificată și dezvoltată în diverse

etape pe parcursul celei de-a două jumătăți a secolului I”. Tot aici, [se spune](#):

„În ziua de azi este acceptat în mod frecvent faptul că cea de-a patra Evanghelie a suferit o complexă dezvoltare până a ajuns la forma sa finală.”

Într-o altă pagină, [aceeași Biblie spune](#):

„Se pare că avem doar etapa finală a unui proces lent care a unit nu numai părți componente din diferite ere, dar și corecțiuni, adăuțiuni și chiar și câteva reviziuni ale aceluiași pasaj.”

Noua Biblie Americană spune că majoritatea învățaților „au ajuns la concluzia că s-au produs inconsistente datorită numeroaselor editări în care s-au adăugat materiale omogene la original.”

Partea a VI-a: Isus în Coranul cel Glorios

Dumnezeu dezvăluie adevărul despre Isus în Coran

„O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre, Și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la

El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi. Și nu spuneți Trei!. Opriți-vă de la aceasta și va fi mai bine pentru voi. Allah nu este decât un Dumnezeu Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui [Allah] sunt cele din ceruri și de pe pământ și Allah este Al-Wakil [Cel mai bun Ocrotitor]. ~ Mesia nu se va dezice niciodată de ai fi rob lui Allah și nici Îngerii apropiați, iar acela care se dezice de la slujirea Lui și se arată trufaș îi va aduna la El laolaltă. ~ Cât despre aceia care cred și împlinesc fapte bune, acestora le va acorda răsplată din belșug, pe care o va mai și spori cu Harul Său. Cât despre cei care sunt semeți și trufași, acestora le va rânduia chin dureros și nu vor afla

pentru ei, în afară de Allah, Ocrotitor [și] Ajutor [Al-Waleyy, An-Nasir]. ~ O, voi oameni! V-a venit vouă Dovadă de la Domnul vostru, căci Noi am pogorât asupra voastră o lumină limpede. ~ Așadar, pe aceia care cred în Allah și caută ocrotire la El îi va aduce sub îndurarea și harul Lui, și-i va călăuzi către El pe un drum drept.” [Coran, 4:171-175]

Isus în Coranul cel Glorios

Introducere

Coranul ne spune multe lucruri minunate despre Isus. Ca rezultat, cei care cred în Coran, îl iubesc pe Isus, îl onorează și cred în el. De fapt, nimeni

nu poate fi musulman dacă nu crede în Isus (**Pacea lui Allah fie asupra sa!**). Coranul ne spune că Isus s-a născut dintr-o fecioară, că vorbea când era încă un prunc, că a vindecat un un orb și un lepros cu voia lui Dumnezeu, și că a înviat un mort, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Care este înțelesul acestor miracole? În primul rând, nașterea dintr-o fecioară. Dumnezeu își demonstrează puterea de a crea în fiecare zi și în orice mod. Dumnezeu a creat toată omenirea dintr-un bărbat și dintr-o femeie. Dar cum rămâne cu Adam (**Pacea lui Allah fie asupra sa!**)? Dumnezeu nu l-a creat nici din femeie, nici din bărbat. Iar pe Eva a creat-o

doar din bărbat, și nu din femeie. Și, în sfârșit, pentru a completa tabloul, Dumnezeu l-a creat pe Isus dintr-o femeie, dar nu și dintr-un bărbat.

Dar cum rămâne cu celelalte miracole? Acestea erau pentru a arăta ca Isus nu acționa din proprie inițiativă, ci era ajutat de Dumnezeu. Coranul specifică că aceste miracole s-au făcut cu voia lui Dumnezeu. Acest lucru se poate compara cu Faptele Apostolilor, 2:22: „Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți.”

De asemenea, Isus însuși este citat în Evanghelia după Ioan ca spunând

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.” (Ioan, 5:30)

Deci miracolele nu erau făcute din inițiativa lui Isus, ci cu voia și ajutorul lui Dumnezeu.

Ce ne învață Isus? Coranul spune că Isus a venit să ne învețe același Mesaj pe care ni l-au predicat **Profeții dinaintea lui**: să ne ferim de orice fals Dumnezeu și să-L adorăm pe Unicul și Adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam. Această învățătură coranică se poate compara

cu Biblia (Marcu 10:18, Matei 26:39, Ioan 14:28, Ioan 17:3 sau Ioan 20:17), unde Isus ne învață să-L adorăm pe Dumnezeu Unic. **Vezi de asemenea Matei 12:18, Faptele Apostolilor 3:13 și Faptele Apostolilor 4:27**, unde aflăm că apostolii lui Isus îl cunoșteau drept „robul lui Dumnezeu”.

Coranul ne spune că câțiva dintre israeliți îl negau pe Isus și au conspirat pentru a-l asasina, dar Allah (**Dumnezeu**) l-a salvat și l-a înălțat la Cer. Allah va face ca Isus să coboare din nou pe Pământ, și în acel moment toată lumea va crede în el și în învățăturile sale, precum și în ceea ce spune Coranul despre el.

Isus este Mesia. Este cuvântul lui Allah și un duh de la El. Este onorat în această lume și în cealaltă, și este unul din cei mai apropiați lui Dumnezeu. Isus era un om care a predicat adevărul pe care l-a auzit de la Dumnezeu. Acest lucru îl putem compara cu Biblia, [Ioan 8:40](#), în care [Isus spune](#):

„Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu.”

[Nașterea lui Isus dintr-o fecioară](#)

Musulmanii cred în nașterea lui Isus dintr-o fecioară. Când Îngerii au anunțat-o pe Maria (Pacea lui Allah fie asupra ei!) despre această naștere, i-a s-a mirat și s-a gândit „cum este posibil?”. I s-a amintit că pentru Allah orice lucru este cu putință:

„Ea a zis: «Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?» I-a răspuns El: «Întocmai așa!» Allah creează ceea ce voiește El. Când El hotărăște un lucru, El spune doar «Fii!» și el este de îndată!” [Coran, 3:47]

Nu este dificil pentru Allah să facă orice vrea să facă. Poate crea un copil cu ambii părinți, sau doar cu un

părinte. Niciun miracol este ai presus ca Puterea Sa. Nu l-a creat pe Adam (Pacea lui Allah fie asupra sa!) nici din femeie și nici din bărbat. Restul oamenilor i-a creat atât din bărbat, cât și din femeie. De ce ar fi greu de înțeles că Allah a decis să creeze un om doar dintr-o femeie? Doar spune: „Fii!” și este.

Unii oameni cred că, deoarece Isus nu a avut un tată uman, Dumnezeu ar trebui să fie tatăl Său. Coranul respinge această părere. Poziția lui Isus față de Dumnezeu este comparabilă cu poziția lui Adam față de Dumnezeu. Doar pentru că Adam nu a avut părinți umani, asta nu înseamnă că Dumnezeu este tatăl său.

„Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii!» și el a fost.” [Coran, 3:57]

Conform Coranului, toți, cu excepția lui Allah, **sunt robii Săi:**

„Și ei zic: «**Cel Milostiv și-a luat un fiu!**» ~ Voi spuneți un lucru cumplit! ~ Aproape că Cerurile se crapă de aceste [vorbe], Pământul se despică și munții se prăbușesc în fărâme, ~ Pentru că ei Îi atribuie Celui Milostiv un fiu, ~ În vreme ce nu se cuvine ca Cel Milostiv să-și ia un fiu! ~ Toți cei care se află în Ceruri și pe Pământ vor veni la Cel Milostiv ca robi.” [Coran, 19:88-93]

Miracolele lui Isus

Conform Coranului, Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!) a făcut următoarele miracole, **cu voia și ajutorul lui Allah:**

1. A vorbit când încă era un prunc
2. A vindecat pe cei născuți orbi
3. A vindecat leproși
4. A înviat morți
5. A suflat viața într-o pasăre făcut din lut

În Coran, Allah Îl citează pe Isus, **spunând:**

„Și trimis la fiii lui Israel [le va zice]: «Eu vin la voi cu semn de la Domnul vostru! Eu plămădesc pentru voi din lut ca un chip de pasăre și suflu asupra sa și se va face o pasăre vie, cu voia lui Allah. Și-i voi tămădui pe orb și pe lepros, și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allah. Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în casele voastre. În aceasta este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși! ~ Eu întăresc ceea ce a fost revelat în Tora mai înainte de mine și vă voi îngădui o parte din cele ce v-au fost oprite. Eu v-am adus semne de la Domnul vostru, deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe

El! Aceasta este o Cale Dreaptă!»”
[Coran, 3:49-51]

De asemenea, Allah ne spune în
Coran:

„Într-o Zi, Allah îi va aduna pe
[toți] Trimișii și le va zice: «Ce vi s-a
răspuns [când ați vestit]?» Ei vor zice:
«Noi nu avem știința! Tu ești Marele
știutor al celor neștiute!» ~ Și când
Allah va zice: «Isus, fiu al Mariei, adu-
ți aminte de harul Meu asupra ta și
asupra mamei tale, când Eu te-am
întărit cu Duhul Sfânt, să vorbești
oamenilor din leagăn și când vei fi
bărbat în toată firea! Eu te-am învățat
scrierea, înțelepciunea, Tora și
Evanghelia. Iar când tu ai plăsmuit din

lut chipul unei păsări, cu voia Mea, și ai suflat asupra lui, s-a făcut pasăre, cu voia Mea, și i-ai tămăduit, cu îngăduința Mea, pe cel orb și pe cel lepros! și ai făcut morții să vină la viață, cu îngăduința Mea. Și i-am respins pe fiii lui Israel de la tine, când tu le-ai adus semnele învederat. **Iar aceia dintre ei care nu au crezut au zis: Aceasta nu este decât vrăjitorie limpede!»** [Coran, 5:109-110]

Nu toate aceste miracole sunt expuse în Evangheliile canonice din Biblia creștină. Faptul că Isus a vorbit când încă era un prunc nu apare nicăieri în Biblie. Acest lucru nu trebuie să ne surprindă, deoarece niciuna dintre Evangheliile nu relatează

evenimente din viața lui Isus. În schimb, Evanghelia după Ioan ține să precizeze că aceste evenimente sunt prea multe pentru a le menționa. La fel, miracolul păsării de lut nu apare în Biblia creștină. Acest lucru nu ar trebui, de asemenea, să ne surprindă. Este evident că autorii Evangheliilor au putut scrie doar informațiile la care au avut acces. Mai departe, nu au putut scrie tot ceea ce știau despre Isus, deoarece scrierile lor erau în papirusuri și aveau o lungime limitată.

Ceea ce merită să scoatem în evidență este că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost destul de cinstit în a predica despre Isus. Religia revelată de

Allah prin intermediul lui Mohammed neagă Divinitatea lui Isus. Înainte de asta, oricine ar fi încercat să nege divinitatea lui Isus, însemna că îl disprețuia pe acesta, deoarece creștinii priveau miracolele lui Isus ca o dovadă a divinității Sale. Dar Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a predicat adevărul despre Isus aflat de la Dumnezeu.

Allah ne dezvăluie acest adevăr fără teamă. Oamenii care încearcă să câștige discipoli, ne-ar spune doar ceea ce vrem să auzim, pentru a ne câștiga încrederea. De asemenea, ar ascunde informații ar putea conduce la concluzii opuse la ceea ce vor să

demonstreze. Pe de altă parte, Allah a informat despre miracolele lui Isus, chiar dacă acestea erau privite ca o dovadă a divinității sale. Allah nu are nevoie de a câștiga discipoli. Cei care Îl adoră pe Allah o fac pentru binele lor. Și cei care adoră Dumnezeii falși o fac intru pierirea lor.

Ceea ce subliniază Allah, totuși, este ca miracolele lui Isus nu demonstrează divinitatea acestuia. Miracolele pe care le-a făcut sunt un sens, o dovadă că era Trimisul lui Dumnezeu. Cei care folosesc aceste miracole pentru a dovedi divinitatea lui Isus, contrazic de asemenea și Biblia ([vezi Ioan 5:30 sau Faptele Apostolilor 2:22](#)). Aceste pasaje ne arată ca Isus nu a făcut

miracolele singur. Acestea au fost făcute cu voia și ajutorul lui Dumnezeu. Allah ne amintește acest lucru. **Isus repeta adeseori mulțimii care îl asculta că miracolele erau cu voia lui Dumnezeu:**

„O, oameni ai Scripturii! A venit la voi Trimisul Nostru ca să vă arate multe lucruri din cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah. Prin ea Allah îi călăuzește pe căile păcii și mântuirii pe aceia care caută mulțumirea Lui. Și El îi scoate din întunericuri la lumină, prin grația Sa, și îi călăuzește pe un drum drept.”

[Coran, **5:15-16**]